

கைவ பரிபாலன சபை வெளியீடு
ஆய்வு: விரோதி ஒன் ஆவணி ம் 26 ஆம் ஏ.
(1889)

மிதி விலை: 10 ரூபா
செய்தீத் தாளாகம் உதவு பெற்றது

இந்து சாதனம்

(HINDU ORGAN)

புத்தகம்: 110

**மிருத்த வருடம் நூத் தீங்கள் 06 ஆம் நாள்
(20-01-2000) நைப் பூரவை**

ଇତ୍ୟଃ 10

கூத்து அடித் தொண்டின் வழி நின்ற
புன்னியநாச்சி அம்மையார்
பெப்ரவரி 19 நினைவு நாள்
சீதம்பர மட புனருத்தாரணம் ஆரம்பம்

புண்ணியநாச்சி அம்மையார் நினைவு தினம் பெற்றவரி மாதம் பத்தொன்பதாம் நாள் அனுட்டிக்கப் படுகிறது. அது தொடர்பாகப் பாடசாலை மாணவர் சனுக்கிடையோன பண் ணி சைப் போட்டியோன்று பெற்றவரி ஆறாம் நாள் வண்ணை நாவலர் மகாவித்தி யாலயத்தில் நடைபெற விருக்கிறது. நினைவு நாள் விழா 19 - 02 - 2000 ஆம் நாள் சனிக்கிழமை நீராவியடி யில் அமைந்துள்ள சைவபரிபாலனசபையாரின் நாவலர் ஆச்சிரம மண்டபத்தில் நடைபெறும். அன்று காலை வண்ணை வைத்திஸ்வரர் கோவிலில் விசேட அபிடேக ஆராதனைகள் நடைபெற்ற பின் நினைவுநாள் விழா நாவலர் ஆச்சிரம மண்டபத்தில் ஆரம்பமாகும். சொற் பொழிவுகள், பண்ணிசைப் போட்டியில் வெற்றிபெற நோர்க்குப் பரிசளிப்பு, மகேஸ்வர பூசை ஆகியன இடம்பெறும்.

அம்மையாரால் சிதம்பரம் மாலை கட்டித் தெருவில் அமைக்கப்பட்ட மடத்தினது கட்டடங்கள் தம் வாழ் காலத்தைத் தாண்டிய நிலையில் உள்ளதால் அது இக்காலத்திற் கேற்ற வசதிகளுடன் புதிதாக மீளமைக்கப்பட வேண்டிய நிலையிலுள்ளது. ஆகவே இப்போதி ருக்கும் கட்டடம் முற்றாக அகற்றப்பட்டு அவ்விடத்தில் மூன்று மாடிக் கட்டடமொன்று கட்டப்படுகிறது. இதற்கான கால்கோள்விமுரா கடந்த கார்த்திகைத் திங்கள் இருபத் தொண்பதாம் தாள் புதன்சிமூமை (15-12-1999) காலை வேளையில் சிதம்பர சபாநாயகர் திருவருளால் மங்களகரமாக நடைபெற்றது.

சைவபிரபாலன் சபையின் முத்த உறுப்பினர்களுள் ஒருவரும் சபையின் முன்னாள் செயலாளருமான திரு. த. சண்முகவிங்கம், கொழும்பு பிரபல சமய சமூக சேவையாளரும் மட்நிர்வாகத்திற்கும் கட்டட வேலைகளுக்கும் பொறுப்பாளராகச் சைவபிரபாலன் சபையின் தத்துவம் பெற்ற பிரதிநிதியாகச் செயற்படுவருமான திரு. வி. இராமநாதன் ஆகியோர் புதிய கட்டடத்திற்கான அதிகாரத்தையிட்டுச் சபவேளையில் வேலைகளை ஆரம்பித்து வைத்தனர்.

ஈழம் வாழ் சைவமக்களும் உலகநாடுகளில் பரந்து வாழும் சைவமக்களும் சிதம்பர தரிசனத்திற்கு வரும் போது வசதியாகத் தங்கி வழிபடக்கூடியதாகப் புதிய மடம் அமையவுள்ளது. இந்தல்ல காரியத்துக்கு உலகெங்கிலுமுள்ள சைவ அன்பர்கள் அனைவரும் தாராளமாக உதவ முன்வர வேண்டும்.

கொழும்பிலும் மேலை நாடுகளிலும் வாழும் சைவப் பெருமக்கள் சிலர் தமது செலவில் ஒன்றொரு அறை கட்டுத் தரச் சம்மதித்துள்ளனர். ஏனையோரும் இந்த நல்ல பணிக்கு உதவ முன்வரின், இம்மட்டம் அகில உலகச் சைவப் பண்பாட்டு திலையமாக விரைவில் உருவெடுக்கும் என்பதில் ஜயமில்லை. பல அன்பர்களின் வேண்டுகோட்டதி. புன்னியநாச்சி தருமம் பற்றிய ஆதாரபூர்வமான தகவல்கள் அடங்கியவொரு கட்டுரை விடித்தேஷ்ட்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சைவத்தின் மகிழம்

—ஒவ்வொரியார் கு. சிவப்பாதசுந்தரம், B. A. அவர்கள்—

எட்டாம் அத்தியாயம்:

சனாரண்சக சௌவசமயம்

சனரஞ்சக சைவமயமென்பது சைவ சாஸ்திரங்களின் பொருளாடக்கம் பற்றி எதுவித அறிவும் அற்றவர்களின் சமயமாகும். அவர்களது சமய அறிவு, புராணக்கதைகள் பற்றியதும் தம்மவர் மத்தியில் உலாவும் சமய நம்பிக்கைகள் பற்றியதுமாகும். அவர்கள் கடவுள், கடவுளர்கள், ஆண்கள், பெண்கள், அரக்கர்கள், பிசாககள் எல்லாவற்றையுமே வணங்குவர்; இவர்களுள் அநேகர் திருத்தறை அணிவர்; கோவில் வழிபாட்டில் கலந்து கொள்வர்; விரதங்கள் அறுட்டிப்பர். அவர்களது கடவுள் பற்றிய எண்ணக்கரு பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தவர் என்பதிலிருந்து விளையாட்டுப் பொம்மை என்பது வரை விரிந்து கிடக்கிறது. இவர்களிற் பலர்தமது இவ்வுலக வாழ்வின் நிகழ்வுகள் தமது மன்னடோட்டில் எழுதப்பட்டுள்ளதாக நினைக்கின்றனர். இறப்பின் பின் மீண்டும் பிறவி எடுப்பதை நம்புவதுடன் இறந்த பின் செய்யும் கிரியைகளைச் செய்வதில் மிகவும் கிரிசனை காட்டுகிறார்கள். அவர்கள் சகுணங்களிலும் பல்லி கீச்சிடுவதிலும் பெருநம்பிக்கை வைத்துள்ளார்கள். பல்லி கீச்சிடக் கேட்டது காரணமாக மிக முக்கியமான வேலைத்திட்டங்களே கைவிடப்படுகின்றன. அவர்கள் சோதிடத்தில் நம்பிக்கையுடையவர்கள். இது அவர்களுக்கு முடிவற்ற வேதனையை ஏற்படுத்துகிறது.

சாதாரண சைவசமயியொருவனின் துரத்திட்டம் அவன்து சைவசமயம் பற்றிய அறியாமையாகும். அவன் ஒரு செம்மறியாடு. தன்னை ஒத்த மனிதர்கள் எதைச் சொல்லுகிறார்களோ, செய்கிறார்களோ அதைபே அவனும் சொல்கிறான்; செய்கிறான். புதுமையானது எல்லாம் அவனைக் கவரும். சரியைப் பிழையிலிருந்து வேறுபடுத்தும் பாதுகாப்பான வழிமுறைகள் அவனிடம் இல்லை.

முன்னொரு காலத்தில் தமிழகத்தில் தெவிவாக வேறுபடுத்தப்பட்ட இரு சமயங்கள் இருந்தன. இவற்றுள் ஒன்று சைவசமயம் என்ற கலாசாரமடைந்த வகுப்பினரின் சமயம். மற்றையது நர (மனித) வழிபாடும், பிசாக வழிபாடும் சேர்ந்தது. அண்ணமார், நாக்கிமார் என்பவர்கள் உயர் விருதுபெற்ற ஆண்களும் பெண்களும் ஆவர். இவர்களை இவர்களிற் சார்ந்திருந்தவர்கள் உயிருள்ளபோது போற்றினர். இந்த பின் வழிபாட்டனர். காத்தவிராயர் ஒரு அரக்கன், மாடன், கருப்பன், வீரன், பெரியதமிரான் என்போர் பிசாககள். நாகரிகமடையாத வகுப்பினரின் வைரவர் விபரிதமான தொருவர். ஒருவகைக் காளியையும் இவ்வகுப்பினர் வழிபடுகின்றனர். இவையாவும் சைவசமய எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டவை. காலவோட்டத்தில் இவ்விருவகை மக்களும் கலந்து, அதன் விளைவாக நாகரிகமடைந்த வகுப்பினரில் அலட்சியப் போக்குடைய பிரிவினரும் நாகரிகமடையாத வகுப்பினரில் அதிட்டமுள்ள பிரிவினை

ரும் கடவுளையும் நரர்களையும் பிசாசுகளையும் வழிப டுபவர்கள் ஆயினர்.

இம் மக்கள் வேறு முன்றையும் வழிபடுவின்றனர். இவற்றுள் ஒன்று நோமன் கத்தோலிக்கர்களால் புனித மானதாகச் சூதப்படும் வட இலங்கையில் மடு தேவால யத்தில் உள்ள மேரி, மற்றையது தென் கிழக்கு இந்தியா விலுள்ள நாகூர் என்னுமிடத்திலுள்ள மீரா. இது மூல விம்களால் பெரும் பயபக்தியுடன் வணங்கப்படுவது. இவர்களது வழிபாடு ஏனையோர் குறிப்புச் சொல்வதி ருந்து பிறந்தது; அதன் வளர்ச்சி பொருள்டீடும் நோக் கத்தாலான்தாயிருந்தது; இவற்றின் வழிபாட்டின் குண வியல்பும் இதுவாகவேயிருந்தது. சைவசமயத்தவனொருவன் நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பின் ஏற்கனவே இக்கோ வில்களுள் ஒன்றின் பக்தராகிவிட்ட இவனது அயலவ ணொருவன், அந்நோயிலிருந்து குணமாவதற்கு அக்கோ விலுக்கு அவனை ஒரு காணிக்கை நேர்த்தி வைக்குமாறு யோசனை கூறுகிறான். நோயாளி அங்கு அற்புதங்கள் நடைபெறும் கதைகளை ஏற்கனவே கேட்டுள்ளான். அவன் யோசனையை ஏற்றுக்கொண்டு நேர்த்தி யொன்றை வைக்கின்றான். நோயிலிருந்து குணமானபின் அவன் தன் உறவினர், நண்பர்களுடன் அக்கோ விலுக்கு யாத்திரை போகிறான். உறவினர்களும் நண்பர் களும் அவ்விடத்தின் தெய்வத்தன்மையை ஆதரிக்கின்றனர். ஒருவன் நோய்க்குள்ளாகும் போது நோயிலிருந்து குணமடையும் நிகழ்தகவு அதிகம். ஏனெனில் ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது வாழ்நாளில் எத்தனையோ நோய்களுக்கு உட்பட்டுகிறான். ஆனால் அவன் தனது (மரணத்தீர்க்குச் சாரணமாகிய) இறுதி நோயொன்று தவிர்ந்த ஏனையவற்றிலிருந்து குணமடைகிறான். ஆகவே அவன் அந்தத் தலங்களுக்கு நேர்த்தி வைக்காவிட்டும் குணமாகியிருப்பான்.

வழிப்படப்படும் மூன்றாவது அன்னியமானதானது சிங்கள மன்னன் ஒருவனால் முழு இலங்கையிலும் புகுத்தப்பட்டதொன்று. இது கண்ணகி வழிபாடு. எமது சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களே கண்ணகி ஆலயங்களில் குருமாராகப் பணியாற்றியிருந்திருக்காவிட்டால், கண்ணகி வழிபாட்டைப் புகுத்திய அந்தச் சிங்கள மன்னன் இறந்தவுடனேயே கண்ணகி வழிபாடும் கைவிடப்பட்டிருக்கும். கண்ணகி ஏதோவொரு தெய்வத்தின் அவதாரம் என்று ஒரு சில கதாசிரியர்களால் சுற்பனையில் உருவாக்கப்பட்ட பொய்க் கதைகளாலும் கண்ணகி தெய்வத்தன்மையுள்ளவள் என்ற நம்பிக்கை வளர்ளாயிற்று. கண்ணகி கதையை அதன் மூல ஆக்கமான சிலப்பதிகாரத்தில் வாசிப்பவர் எவரும் கண்ணகி ஒரு அவதாரம் என்ற கட்டுக்கதையை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள்.

தனது கணவனுக்கு வழங்கப்பட்ட மரணதண்டனை அந்தியானது எனக் கண்ணகி நிறுவியவுடன் அந்தியொன்றைச் செய்து விட்டேனே என்ற எண்ணத்தினாலே அதிர்ச்சியுற்ற மனன், உடனடியாகவே இறந்ததாகச்

முஜையில் திருமுறைக்கு உரிய இடம் வழங்குக சௌவரலய முஜையில் தமிழ் வேதம்

— னாந்தயனி இலக்ஷ்ய கலாந்தி டி. கந்தையா, B. A., ஏழாஸை —

சௌவாலய முஜையில் பொது அம்சங்கள் அபிஷேகம் அலங்காரம், நூவேதத்தியம், தீபாராதனை, அர்ச்சனை, தோத்திரம், தெளர்யத்ரிகம் (நிருத்த கீத வாத்தியங்கள்) என்பன. முஜையின் முழுமையைப் பேணுவதில் இந்த ஏழ அம்சங்களுக்கும் ஒரேமாதிரியான முக்கியத் துவமுண்டு. இவற்றில் தோத்திரம் என்ற அம்சத்தில் பதி வாக்கு என்ற மகிமைக்குரிய தோத்திரங்கள் யாவும் இடம்பெறவேண்டியவை. இவ் வகையில் வேதம், ஆகமம், சைவத்திருமுறைகள் என்ற மூன்றும் பிரதான மாணவரை. தன் சிவபாவனை அழுத்தத்தினாலே தான் சிவபாகவே நின்று கொண்டு சிவனருளை வேண்டிய வேண்டிப் பூசை அம்சங்கள் ஓவ்வொன்றனையும் நிறைவேற்றும் பூசகர், எவ்வாறு 'வேதம் அவதாரய' என்று வேண்டிக்கொண்டு வேதத்திலுள்ள துதியையும் ஆகமம் அவதாரய' என்று வேண்டிக்கொண்டு ஆகமத்திலுள்ள துதியையும், கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளாரோ அவ்வாறே 'தோவாரம் அவதாரய' 'திருவாகம் அவதாரய' என்று இவ்வகையில் வேண்டிக்கொண்டு திருமுறைகளையும் ஒதுக் கடமைப்பட்டுள்ளார். அவரே சங்கற்பித்துக் கொண்டு முஜை செய்ய மூன்னிற்கின்றமையால் அது அவரே செய்தற்குரியது. சிலவேளை தமக்கு ஒதும் திறமை போதாதென்ற காரணத்தால் பூசகரொருவர் அத்திறமையுள்ள மற்றொருவர் மூலம் அதைச் செய்விக்க வேண்டியிருப்பின் தம் தியானவன்மையால் அவரையும் சிவ பாவனையில் நிற்பவராகப் பாவித்து அவருக்கு விழுதி வழங்குதல் மூலம், தமது செயலுரிமையை அவர்க்கேற்றி, அவர் அதை நிறைவேற்றியும்வரை தாழும் அச்செயற்பாவனையில் வழுவாது தியானத்தில் ஒடுக்கி நின்று தாமே தமக்கையால் இத்தோத்திர முஜையைச் சுவாமிக்கு ஒப்புக் கொடுத்துத் தீபாராதனை செய்ய வேண்டியவராகின்றார். இது முஜை இலட்சணத்திற்கு ஒத்த நியதியாகும்.

இந் நியதியானது இன்றைய நமது ஆலய முஜை வைபவங்களிற் பெரிதும் பின்னமடைந்திருக்கின்றது. பதிவாக்காவிய தோத்திரம் என்றவகையில் எழுதாமறையாகிய வேதத்துக்கும் எழுதுமறையாகிய திருமுறைக்குமிடையிலுள்ள அந்தரங்கத் தொடர்பு ஆசிரவாதம் என்ற மற்றொன்றினால் பேதிக்கப்பட்டுப் போய் விடுகிறது. முஜா மந்திரமும், முஜைத் துதியுமாய், தனித் தனி அமையவல்ல வேதத்திற்கும் திருமுறைக்கு மிடையே இவ் விரண்டில் ஒன்றுமாகாத ஆசிரவாதம் புது வரத்தாகப் புகுந்துகொண்ட புதுமைதான் என்னயோ! ஆசிரவாதம் என்பது முஜையில் நேர்ந்துள்ள குறைகள் நிறைவூறும் குறித்த முஜைப் பலனால் பொதுவாக உலகுயிர்களும், சிறப்பாகப் புஜையில் சம்பந்தப்பட்ட எஜமான் முதலியோரும் இச் பரப்பேறுகளைப் பெறவும் மஹாங்கள் அனுக்கிரகிக்க வேண்டும் என்ற ஒரு விருப்ப வெளியிடாகும். அது முஜையங்கள் சகலமும் பூர்த்தியானபின் நிகழ்த்துகியது. முஜைமுடிந்த பிறகு குறைநிறைகளுக்கு அமைதி

கேட்பதுதானே பொருத்தம் குறையைவைத்துக்கொண்டு குறை நிறைகளுக்கு அமைதி கேட்பது எப்படி? அவ்வகையிற்பார்த்தால் முஜையொன்றில் ஆசிரவாதம் செய்யப் பட்டுவிட்டதெனில் முஜை முடிந்தாய்விட்டதென்ற நிலையையே தெரிவிப்பதாகும். அதன்மேல் 'தோவாரம் அவதாரய' என்று திருமுறை ஒதுவிக்கப்பெறுமாகில் அப்புஜையில் தோத்திர பூசையம்சம் சிறங்கணிக்கப்பட்டு அவ்வகையால் திருமுறை புறக்கணிக்கப்பட்ட தென்பதே அர்த்தமாகும். சிவபெருமானால் சிவமெய்ஞ்சு ஞானிக்கொண்டு மூன்னின்று பாடுவிக்கப்பெற்ற திருமுறைகள்; சிவன் வாக்கே தம் வாக்காக வருவதாக அவர்கள் கூறும் அத்தாட்சியோடு கூடிய திரு முறைகள்; வேதப்பொருளையே கூறுவனவாக ஆன்றோரால் அறுதி யிட்டு வைக்கப்பெற்ற திருமுறைகள்; தமிழ்நாட்டிலே தனித்துவக்கலையாகச் சிவக்கலையையும் சைவக்கலையையும் ததும்பவைத்தத் திருமுறைகள்; பலவேறு தெய்வாதிசயங்களை நிகழ்வித்த திருமுறைகள், மந்திரமகாராசனாகிய பஞ்சாக்ஷரமே ஞானமும் மெய்ந் கெறியும் என்ற மகிமையைப் பாருலகறியைப் பரப்பி வைத்த திருமுறைகள், சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுதற்கான எளிமையும் இனிமையும் படைத்த திருமுறைகள் சிவாலய முஜையில் அங்களும் புறக்கணிக்கப்படுதல் சைவத்துக்கு அழகே அல்ல. இதனால் சைவம் ஒரு புறம் அவமதிக்கப்படுகிறதெனில் தவறே அல்ல.

இனி, ஆசிரவாதத்திற்குப் பின் திருமுறை ஒதுக்கிட்டு, அவ்வேளையில் பூசகர் வேறு பராக்காயிருக்கக் காணும் உபத்திரவழும் வேறு. அந்திலைமையே திருமுறை முஜையிற் சேர்க்கை பெறாது புறம் போக்காய் விடப்பட்டமையைத் தூலாம்பரமாகக் காட்டுவதாகும். திருமுறை பாடப்படும்போது முஜைர் அர்ச்சனைக்குறை நிறைவேற்றுதல், வேறு வகையில் ஆசவாசம் பன்னிக்கொள்ளுதல்கூடப் பெரும்பான்மை, திருமுறை மந்திர ஒளிக்கு எதிரிடையாக அர்ச்சனை மந்திர ஒளியைக் கிளப்புதல், அவர் ஏதோ சொல்கிறார், அதைவிட்டு இதைக்கேளும்' என்று சுவாமியின் கவனத்தைத் திசை திருப்பும் தந்திரமோ என்றும் ஐயுறுதற்கு இடமாகின்றது, அன்றியும், முஜை அரங்கில் திருமுறைக்குத் தனித்துவமான இடமில்லை என்பதாக வழிபடுவோரிடத்தில் தவறான ஒரு அபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்தவும் வல்லதாகின்றது. இந்திலை நீடிக்க விடப்படுதல் தகுமோ? சிந்திமின்!

ஆகம அருசரணையிலுள்ள தமிழ் நாட்டுக் கோயில் களில் தோத்திர முஜையில் வேதமும் திருமுறையும் இடையிடின்றி இடம்பெறுகின்றன. வேலனைக்கு அப்பாலுள்ள வட்டாலூங்கைக் கோயில்களிலும் அங்களுமே, திருக்கேதிஸ்வரம், சுன்னாகம் கதிரமலைச் சிவன் கோயில், ஜயனார் கோயில்களிலும் அங்களுமே, இருந்தும் குடாநாட்டிலும் இலங்கையில் மறு பகுதிகளிலும் பரவலாக இதற்குப் புறக்கணிக்கப் பிரதிக்கின்றது. (14ம் பக்கம் பார்க்க)

இந்துசாதனம்

கூத்தர் அடித்தொண்டின் வழி நின்ற புண்ணியநாச்சி அம்மையார்

“பூரண மெய்ப் பரஞ்சோதி பொலிந்து இலங்கு நாதாந்தத்தாரனையால் சிவத்தடைந்த சித்தத்தார்” ராய் புண்ணியநாச்சி அம்மையார் “கூத்தர் அடித் தொண்டின் வழி” நின்று அம்பலவாணசுவாமி அடிக் கமலம் அடைந்த “சித்தத்தைச்சிவன் பால் வைத்து” திருக்கூட்டத்துள் வைத்துப் போற்றப்பட வேண்டிய திருக்கூட்டத்துள் வாழ்ப்பானத்தில் பல தசாப்தங் இலக்கணமுடையவர். யாழ்ப்பானத்தில் பல தசாப்தங் கஞக்கு முன்னர் வாழ்ந்து சிதம்பரநாதர் மேல் ஆரா வன்பு கொண்டு, சிதம்பரத்து மாலைகட்டித் தெருவில் திருமடமைத்து ‘அனைத்துயிர்க்கும் அருள்தாங்கி’ து தவம் புரிந்த அம்மையார், தமது சொத்துக்கள் அனைத் தையும் சிவதருமப்பணி கஞக்கு உரித்தாக்கி விட்டுக் குஞ் சிதபாதர் அடியடைந்த செம்மனக்செல்வி.

ஒன்று வலக்கை கொடுப்பது இடக்கைக்குத் தெரியாது வாழ்ந்தவர் புண்ணியநாச்சி அம்மையார். பேருக்கும் புகழுக்குமாகவன்றி ஆண்ம ஈடேற்றத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு திருமடமைத்துத் தவ வாழ்வு வாழ்ந்து மையால், அன்னாரது வாழ்க்கை வரலாறு பேணப் படாது போயிற்று. இது எமது துரதிட்டம். பல வாசகர்கள் புண்ணியநாச்சி அம்மையார் பற்றி அறிந்து கொள்ள விருப்பமுடையவர்களாக விருப்பதால் 1938 ஆம் ஆண்டு யாழ் மாவட்ட நீதிமன்றில் புண்ணியநாச்சி மடத்தரும் பற்றிய உரிமை வழக்குத் தீர்ப்பில் கூறப்பட்டுள்ள தகவல்களை இங்கு தொகுத்துத் தருகிறோம்.

புண்ணியநாச்சி அம்மையார் பல தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த அருளம்பல முதலியாரின் கைம்பெண். அவருக்கு புத்திரபாக்கியம் கிடைக்கவில்லை. சிதம்பரசபாநாயகர் மீது ஆராவன்பு கொண்ட அவர் “சிதம்பரம் அம்பலவாண சுவாமி புண்ணியநாச்சி தருமம்”, எனப்படும் தருமத்தை ஸ்தா பித்து சிதம்பரம் மாலைகட்டித் தெருவில் திருமடம் நிறுவித் தவ வாழ்வு வாழ்ந்தவர். இது புண்ணியநாச்சி மட தருமம் எனவும் அழைக்கப்பட்டது. இந்தத் தருமத்திற்கு ஏற்றதாழ் நூறு ஏக்கர் விஸ்தரணமுள்ள இருப்பது மூன்று காணிகள் சிதம்பரம், மறவன்புலவு, கோயிலாக்கண்டி, கொக்குவில், வண்ணார்பன்னை மேற்கு, குஞ்சப் பரந்தன் ஆகிய இடங்களில் இருக்கின்றன. இத்தருமத்தின் நோக்கம் சிதம்பரநாதரை வழிபாட்சி செல்லும் அடியார்கள் வசதியாக இளைப்பாறிச் செல்வதற்குகந்ததாக சிதம்பரத்தில் மாலைகட்டித் தெருவில் அமைந்துள்ள மடத்தைப் பராமரிப்பதாகும். இந்தத் தருமம் சரியாக எப்போது ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அது பரிபாலிப்பதற்கு வசூக்கப்பட்ட ஒழுங்குகள் யாவை என்பது பற்றித் தகவல் தரக்கூடிய ஆவணம் எதுவுமில்லை.

1938 ஆம் ஆண்டு யாழ். மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் புண்ணியநாச்சி மடத்தரும் பற்றிய உரிமை வழக்குத் தீர்ப்பில் அச்சமயம், அம்மையாரின் சந்ததியில் வந்தவர் எனவும் இத்தருமச் சொத்துக்களுக்கு அவரது சந்ததி யினர் எனும் வகையில் எவரும் உரிமை தீர்மானம் கொடுக்கின்றன.

எனவும் மாவட்ட நீதிபதியின் தீர்ப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கிடைத்துள்ள ஆவணங்களின் படி 1880 ஆம் ஆண்டளவில் வைத்தியநாதர் சிவசங்கரத் தம்பிரான் என்பவர் சிதம்பரம் புண்ணியநாச்சி மடத்தின் தர்மபரிபாலகராக இருந்திருக்கிறார். தம்பிரானின் பின் கதிர்காமர் இராமலிங்கம் (அல்லது இராமலிங்க வன்னியர்) என்பவரும் அவர் பின் வஸ்விபூரம் கந்தையர் மனைவி கதிராசிந்சன் என்பவரும் இத்தருமச் சொத்துக்களைத் தமது பராமரிப்பிலும் ஆட்சியிலும் வைத்திருந்தனர் என்பதற்கு ஆதாரங்கள் உண்டு. இவர்களது காலம் 1908 ஆம் ஆண்டின் முன் பின்னதாகும். கதிராசிந்சனின் பின் இத்தருமத்தைப் பரிபாலித்தவர்கள் யார் என்பதற்கு எதுவித ஆதாரமுமில்லை.

இத்தருமம் எவராலும் தகுந்த முறையில் பரிபாலிக்கப்படாமையால், யாழ்ப்பானத்தைச் சேர்ந்த சைவப் பொது மக்கள் இத்தருமத்தில் அக்கறை கொண்டு, 17-05-1917 ஆம் திகதி பொதுக்கூட்டமொன்றைக் கூட்டினர். கூட்ட அழைப்பு அச்சமயத்தில் வாழ்ந்த முன்னணிச் சைவப் பிரமுகர்களால் விடுக்கப்பட்டது. கூட்டத்தில் கணிசமானோர் பிரசன்னமாயிருந்தனர். கூட்டத்தில் ‘புண்ணியநாச்சி தர்மபரிபாலன சபை’ என்ற பெயரில் பதின்மர் கொண்ட சபையொன்று உருவாக்கப்பட்டது. கூட்டத்தில் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானத்தை உள்ளடக்கி 24-05-1917 ஆம் திகதிய 8789 ஆம் இலக்கக் குறுதி முடிக்கப்பட்டது. இத்தர்மபரிபாலன சபை சில காலம் இத்தருமத்தைக் கவனித்து வந்தது. 31-05-1922 இல் இத்தர்மபரிபாலனசபையைச் சேர்ந்த நால்வர் நிறைவேற்றியும் குழுவினராக நியமிக்கப்பட்டனர். இது 10-06-1922 ஆம் திகதிய 12928 ஆம் இலக்கக் குறுதியில் காணப்படுகிறது. இவ்வாறுதிப்படி பரிபாலன சபைத் தலைவர் திரு. அ. தில்லையம்பலம், பொருளாளர் திரு. கே. கதிர்காமத்தம்பி, திரு. எஸ். ரி. எம். பி. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் (உப செயலாளர்) ஆகியோருக்கு தர்ம கைங்களியங்களை நிர்வகிக்கும் அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது. தர்மகர்த்தாக்கள் சபையினரான இந்தால்வரும் சிறிது காலம் இத்தருமத்தை நிறுவுகித்து வந்தனராயினும், சபையினரில் சிலர் இறந்ததாலும், ஏனையோர் அதிக அக்கறை காட்டாததாலும் சபை செயலிழந்தது.

தர்ம பரிபாலனசபை செயலிழந்ததால் சைவப் பொதுமக்களின் இன்னுமோர் கூட்டம் 13-12-1933 ஆம் நாள் கூட்டப்பட்டது. இக்கூட்டத்தில் புண்ணியநாச்சி அம்மையார் மட தருமத்தை யாழ்ப்பானம் சைவபரிபாலன சபையிடம் ஒப்படைப்பதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டு கூட்ட முடிவுகள் 10-12-1934 ஆம் திகதிய 3116 ஆம் இலக்கக் குறுதியில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டது. அது முதல் புண்ணியநாச்சி சியார் மட பரிபாலனம் (5ம் பக்கம் பார்க்க)

சூத்தர் அடித்தொண்டின் வழி நின்ற

புண்ணியநாச்சி அம்மையார்

(4ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

யாழிப்பானம் சைவ பரிபாலன சபையினரால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. 1938 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 27 ஆம் நாள் யாழில் மாவட்ட நீதிமன்றம் “சிதம்பரம் அம்பலவான் கவாமி புண்ணியநாச்சி தருமம்” என்ற அறக்கட்டளைத் தருமத்தின் தர்ம பரிபாலனத்தையும் முகாமைத்து வத்தையும் யாழிப்பானம் சைவ பரிபாலன சபைக்கு உரித்தாக்கும் கட்டளையைப் பிறப்பித்தது

நீதிமன்றக் கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்ட சமயத்திலேயே தருமத்திற்குச் சொந்தமான பல காணிகள் தனிப்பட்டவர்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்தன. சிதம்பரம் புண்ணியநாச்சி மடம் தீட்சிதர்கள் சிலர் வசம் இருந்தது பின்னர் தீட்சிதர்கள் மடத்தைச் சைவ பரிபாலன சபையிடம் ஒப்படைத்தனர். தருமத்திற்குச் சொந்தமான காணிகளில் தற்பொழுது இருபத்தைந்து வீதமானவற்றிலிருந்தே குத்தகை வருமானம் கிடைக்கிறது கொக்குவில் மேற்கில் இருந்த ‘‘ஆரவாராப் புலம்’’ என்ற பெயருடைய காணியை 1983 ஆம் ஆண்டு

அரசாங்கம் குடியேற்றத் திட்டத்துக்காகச் சௌகரித்து நட்ட ஈடாக 2,20,000 ரூபாவை சைவ பரிபாலன சபைக்கு வழங்கியது. இது வங்கியில் இடப்பட்டு, அதிலிருந்து கிடைக்கும் வட்டிப் பணம் மூலம் இந்தத் தருமத்திற் கூறப்பட்ட தர்ம காரியங்கள் நடைமுறைப் படுத்தப்படுகின்றன.

சிதம்பரம் சபாநாயகருக்கு மாதக் கட்டளைகள், மார்கழித் திருவாதிரை தோறும் சிதம்பரம் நடராஜப் பெருமானுக்கு விசேஷ அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்விக்கப்படுகின்றது. புண்ணியநாச்சி தரும அறக்கட்டளை ஆதரவில் வருடம்தோறும் அகில இலங்கைச் சைவ மாநாட்டை சைவ பரிபாலன சபை நடத்தி வருகின்றது; ஒவ்வொரு வருடமும் பெயரவர் 19 ஆம் நாள் புண்ணியநாச்சியமையார் தினமாகக் கணிக்கப்பட்டு, வண்ணை வைத்தீஸ்வரன் கோவிலில் விசேஷ அபிஷேகமும் பூசையும், நாவலர் ஆச்சிரம மண்டபத்தில் நினைவு விழாவும் பண்ணிசைப் போட்டியும், பண்ணிசைப் போட்டிகளில் வெற்றி பெற்ற மாணவர்களுக்குப் பரிசளிப்பும், மகேஸ்வர பூசையும் நடத்தப்படுகிறது.

வ

சைவசமயம் பொருநாள்கள்

(தைப் பூரணை முதல் மாசிப் பூரணை வரை)

தை 06 வ (20-01-2000)	வியாழன்	பூரணை
07 வ (21-01-2000)	வெள்ளி	தைப்பூசம்
10 வ (24-01-2000)	திங்கள்	சங்கடஹர சதுர்த்தி விரதம்
19 வ (02-02-2000)	புதன்	பிரதோஷ விரதம்
22 வ (05-02-2000)	சனி	அமாவாசை விரதம்
26 வ (09-02-2000)	புதன்	சதுர்த்தி விரதம்
28 வ (11-02-2000)	வெள்ளி	ஷஷ்டி விரதம்
மாசி 01 வ (13-02-2000)	ஞாயிறு	மாதப்பிறப்பு, கார்த்திகை விரதம்
05 வ (17-02-2000)	வியாழன்	பிரதோஷ விரதம்
06 வ (18-02-2000)	வெள்ளி	நடேசரபிஷேகம்
07 வ (19-02-2000)	சனி	பூரணை விரதம், மாசி மகம்

போப்பாண்டவர் சூறியவை

அண்மைக் காலத்தில், உலகின் கவனத்தை ஈர்க்கும் வகையில், போப்பாண்டவர் பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசியுள்ளார். அண்மையில் இடம்பெற்ற அவரது இந்திய விஜயத்தின்போது தனி உரிமைகளில் - விசீடமாக ஒரு குறிப்பிட்ட உரிமையின் - ஒருவர் தன்னுடைய மனச்சாட்சிப்படி தன்னுடைய மதத்தை மாற்றிக்கொள்ளும் உரிமையின் - புளித்ததன்மை பற்றிக் கருத்துத் தெரிவித்து உலகத்தின் கவனத்தை ஈர்ந்துள்ளார்.

இவ்வாறு செய்ததன் மூலம் அவர், உணர்வு பூர்வ மாகவோ, அல்லது பெரும்பாலும் தற்செயலாகவோ, ஆனால் மிகவும் வருந்தத் தக்க வகையில் ஒருவருடைய உயர்ந்த உரிமையன் மனச்சாட்சிப்படி நடத்தவில்-அது சமயம் சார்ந்ததாகவோ அல்லது தனிப்பட்ட வேறு எதைச் சார்ந்ததாகவோ இருக்கலாம் - அந்தத் தனி யுரிமையில் குறுக்கிட்டு, அதனை அழுத்தங்களுடாகவும் பலத்திறாடாகவும் குறுக்கிட்டு, மதம் சார்ந்த, பொருளாதார அல்லது வேறு காரணிகளால் மதமாற்றத்தைத் தாண்டிச் சித்திக்கச்செய்வதுடன் ஒன்றுபடுத்திக் குழப்பவும் இடமளித்துள்ளார். மேலும் இந்தியா முழுவதும் மதிக்கப்பட்டுப் போற்றப்படும், தன்னுடைய சேவைக் காகப் பணத்தையோ, மதமாற்றத்தையோ வேறு எதனையோ விலைபோசாது தன் நிலையில் சுற்றும் பிற மாது மானுடத்துக்குச் சேவை செய்த அண்ணெத்தேரே சாவையும் இவ்விஷயத்தில் அவர் தொடர்புபடுத்தியதும் விசனத்துக்குரியது.

கடந்த நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பாவில் ஆரம்பித்து மத்திய தென் அமெரிக்காவுடாக ஆரிசிக் காவரை தொடர்ந்த இருச்சபையின் பெரு வெற்றியை அவர் குறிப்பிட்டு, அடுத்த ஆயிரமாண்டில் ஆசியா திருச்சபையின் உயரிலக்கு என்பதைப் பிரகடனப்படுத்தி யுள்ளார்.

ஐரோப்பா மிகப் பின்தங்கிய பழக்க வழக்கங்கள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்களைப் பின்பற்றிய நிலையிலிருந்து, முதன் முதலில் அங்கு வந்து சேர்ந்த ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட கட்டமைப்பைக் கொண்டதொரு மதத்துக்கு மாற்றப்பட்டதென்பது ஒரு புறமிருக்க, மதத்தை அமெரிக்க நாடுகளின் வரலாறு சமயாதியைவுக்கும் பீதியும் பயமும் திகைப்பும் கோரமும் நிறைந்தபடுமோசமானதொன்றாகவே இருந்தது.

மிக அண்மைக் காலத்திலே போப்பாண்டவர், மதமாற்றம் நிகழ்த்திய சாதனையாளர்களுக்கு, அவர்கள் கிறிஸ்தவ மயமாக்கவில் காட்டிய ஈடுபாட்டிற்காகவும் மிருக்கலாம். ஆனால் கிறிஸ்துவ மயமாக்கல் இரத்த சாதிக்கப்பட்டது என்பதை எல்லோரும் அறிவர். பின்யத்தை வருத்தத்திற்குரியதாக அவர் குறிப்பிட்டார்.

(கிறிஸ்த மதக் கோட்பாடுகளில்) நம்பிக்கையற்ற வர்களுக்குக் கிடைக்கும் சித்திரவதையும் மரணமும் ஒருபோதும் பிழைபோகாது எனப் போப்பாண்டவர்களே கடந்த காலங்களில் பிரகடனங்கள் செய்திருந்தபோதும், பூமியின் வடிவம், அது குரியனைச் சுற்றுகிறதா இல்லையா போன்ற விடயங்களில் பிழைபோகலாம் - அக்கருத்துக்கள் மாறக்கூடியவையே - என்பது நாம் அறிந்ததே.

மிக அண்மைக்காலத்திலே, சுற்று விரிந்த கண்ணோட்டம் கொண்டவர்கள் வரவேற்கத்தக்க முறையில், தன்னுடைய மதம் சார்ந்தவர்களில் சாதாரண நிலையிலுள்ள பலர் கடைப்பிடித்துவந்த மிகப்பழைய கொள்கைகளில் ஒன்றை போப்பாண்டவர் இல்லாதொழித்தார்.

முன்னர் அவர்களுக்கு, சுவர்க்கம் என்பது வானத்தில் உள்ள ஓர் இடமென்றும், பிசாசு என்பது உண்மையில் ஒரு ஆன்தான் (நம்பாதவர்களை அதனுடன் தான் அவர்கள் ஒப்பிட்டு அவமதிப்போடு நோக்குவார்கள்) என்றும் சொல்லப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இப்போதோ 'சவர்க்கம்' ஓரிடமோ அல்லது 'பிசாசு' ஓர் ஆனோ இல்லையென்றும் உண்மையில் முன்னையது 'செயலாலும் மனப்பாங்காலும் விளையும் நிலைகள்' என்றும், பின்னையது 'கடவுள் இல்லாத வாழ்வில் ஏற்படும் வெறுமை, விரக்கி, துன்பம்' என்றும் அவர் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்.

உண்மையான (மத) மாற்றம் ஒவ்வொரு தனி மனிதனையும் அவனுடைய சமயத்துக்கூடாகவோ அல்லது அதை விட்டோடு உயர்வு நோக்கிச் செலுத்துதல்- அவனை ஒருபக்கச்சார்பாக ஒரு மதத்திலிருந்து இன்னொரு மதத்துக்கு மாற்றுவதல் - இதுவே பக்கச்சார்பற்ற நிலையில் பெறப்படும் மெய்யறிவாகும். இவ்வாறான நிலைவரின் ஒரு சமயத்திலிருந்து பெயரளவில் மாறுதல் எவ்வித பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாது. யாரும் தங்கள் 'நற்செய்திகளை' வெளிப்படையாகவும் சுதந்திரமாகவும் பரப்பலாம். ஏனெனில் அவையெல்லாம் பெருமளவில் ஒன்றுதான்! இவ்வாறின்றி, வறுமையால் பீடிக்கப்பட்ட, அறியாமை மிகக் மக்கள் வாழும் பகுதிகளைத் தெரிந்து தமது மதத்தை அவர்கள் மேல் தினித்து அவர்களது மத நம்பிக்கையைப் 'பாவம்' என்று ஒதுக்கி, குறிப்பாக வேறொரு மதத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரை மனம் செய்யும் போது அதனால் ஏற்படும் சமூக நன்மைகள், வெளிநாடுகளிலுள்ள சமய நிறுவனங்கள் அங்கீரிக்கும் பொருளாதார நன்மைகள் போன்றவற்றோடு ஒப்பிடும்போது ஒருவர் தமது சமயத்தை மாற்றும் மனித உரிமை பற்றிய வாதம் முற்றிலும் வேறு பாடுள்ளதொரு பரிமாணத்தைக் கொண்டுள்ளது.

குறிப்பிடத்தக்க பொருள்வளமில்லாத ஒரு சமயபோதகர் (வேறோர் திருச்சபையைச் சேர்ந்தவர்) ஒவ்வொராண்டின் இறுதியிலும் தன்னால் மதமாற்றம் செய்யப்பட்டவர்களின் (பலிக்கடாக்களின்) தொகையைக் கொண்டு தம்பணி மதிப்பிடு செய்யப்படுவதாக (15ம் பக்கம் பார்க்க)

‘பெண் ஸொர் பாகத்தர் பிறைவற் சடையினர்
அறைகழல் சிலம்பார்க்கச்
ஸ்வனம் ஆதரித் தாடுவர் பாடுவர்
அகந்தோரும் இடுபிச்சைக் (ரு)
உன்ன வாவதோர் இச்சையின் உழல்பவர்
உயர்தங் மாதோட்டத் (து)
அன்னல் நன்னுகே ந்தசரம் அடைவர்க் (கு)
அருவினை அடையாவே’

— சம்பந்தர்

கேதீசநாத ஸுப்ரபாதம் [7]

— வியாகரன சிரோமனி பிரம்மநூ ஸ்தாராம சால்திரிகள் —

ப்ரதிபத்தி

ஒன்பதாவது சுலோகம்:

அன்வில்ய மூந்தசரனம் ந்வனவேகநிமான
பிரஹ்மாவிந்த நயனாகி கநாந்தங்குப/
கெளரீசமேத யயலாம் நீதித்ரவால
கேதீசநாத சுரணம் சுரணம் ப்ரபந்தே//

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு:

அடி முடி தேடிக் காணாத அரி, பிரமருக்கும் காட்சி கொடுத்தருளிய பெருமானே! கெளரி அம்மையுடன் பாலாவியின் கரையில் உறைபவரே! கேதீசப் பெருமானே! உமது திருவடிகளைத் தஞ்சம் என்று சரண் புகுந்தேன்.

ஏத்தாவது சுலோகம்:

ந்வமேவ தேவசரணம் சுரணம் ப்ரபன்னம்
நோமாந்தயஜேந்தறி மான்யகதி மஹே/
பத்தம் ஸ்திராம் கூய மாந்தவாந பத்மே
கேதீசநாத சுரணம் சுரணம் ப்ரபந்தே//

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு:

உன்னையே தஞ்சமெனச் சரணபுகுந்த என்னைக் கைவிடாதே, மகேச! எனக்கு வேறு புகவிடமில்லை!
உன் திருவடிகளில் குன்றாத பக்தியை அருள்வாயாக! கேதீசப் பெருமானே! உனது திருவடிகளையே தஞ்சம் என்று சரண் புகுந்தேன்.

பதினேராவது சுலோகம்:

மாதா ந்வமேவ ஜனகோ யம பந்துவர்கோ
ப்ராதா ந்வமேவ வகலம் மனலா விசின்தய/
ந்வந்பாத பத்ம ஸ்வரந்தரலம் பிபாலா:
கேதீசநாத சுரணம் சுரணம் ப்ரபந்தே//

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு:

தாயும் நீ தந்தையும் நீ என் சுற்றமும் சுகோதரனும் நீ யாவும் நீ என்று மனதால் சிந்தித்து உன் திருவடித் தாமரையின் அமுதத்தைப் பருக ஆவல் கொண்டு கேதீசப் பெருமானே உன் திருவடிகளைத் தஞ்ச மென்று அடைகின்றேன்.

திருச்சிற்றம்பலம்

வாழ்க அந்தனார் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் ஸாமர னாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

திருச்சிற்றம்பலம்

இந்துசாதாம்

பிரமாதி மூடி தே மீ 06 உ (20-01-2000)

வடமொழியும் தென்தமிழும்

ஆலய பூஜையில் தமிழ் வேதமாகிய திருமுறை கனுக்கு அளிக்கப்படவேண்டிய இடம் குறித்து அயன்மை நோக்கும் அசிரித் தைப் போக்கும் வளர்ந்து வருவதை அவதாளிக்கக் கூடியதாயுள்ளது. இது கவலைக்குறியது. இதுபற்றிப் பலரும் சுட்டிக்காட்டி வந்துள்ளனர். முதுபெரும் சௌகர்யம் அறிஞர் ஏழாலையூர் இலக்கியகலாந்தி பண்டிதமணி மு. கந்தையா அவர்கள் இது பற்றிப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் வரையும் கட்டுரையொன்று இல்லிதழை அவங்கரிக்கிறது.

திருமுறைகளின் பெருமையை இச் சிறு தலையங்கத்தில் அடக்கி விட முடியாது.

“தேவர் குறஞும் திருநான் மறை முடிவும் முவர் தமிழும் முனி மொழியும் - கோவை திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லு மொருவா சக மெ மன் றுணர்”

என்ற ஒள்வை வாக்கும்,

“வேதம் பகவதன் பால் மெய்யாகம் நால்வர் ஒதுந்தமிழதனி னுள்ளுறுதெய் - போதமிழும்

நெய்யி னுறுக்கவயா
நீள் வெண்ணெய் மெய்
கண்டான்
செய்ய தமிழ் நூலின் திறம்”

என்ற ஆண்றோர் மொழியும் தமிழ் வேதமாக திருமுறைகளும் எழுதாமறையாம் வேதங்களும் ஆகமங்களும் சமச்சித்திப்பு வாய்ந்தன என்பதையும் திருமுறைகள் வேதசாரம் என்பதையும் ஜெந் திரிபந் திருத்துரைகளின்றன.

சமய நூல்களைத் தோதிரிருநால்கள், சாத்திரநூல்கள், மந்திரநூல்கள் எனப்பாகுபடு செய்யலாம். வேதாகமங்கள் மூவகை நூலாக அமைந்துள்ளன. பன்னிரு திருமுறைகளும் அடங்கிய திருமூலர் திருமந்திரம் தமிழ் தமிழில் அமைந்த மூவகை நூலாகும். பன்னிரு திருமுறைகள் சிறந்த தமிழ்த் தோத்திர நூலாகும். சிவாகமங்களிலிருந்து தமிழில் தொகுக்கப்பட்ட பதினான்கு ஆக்கங்களைக் கொண்ட மெய்கண்ட சாஸ்திரம் தமிழில் உள்ள சிறந்த சாஸ்திர நூலாகும்.

மந்திரம் என்ற சொல் ஹக்கு ஒதுவோரைக் காப்பாற்றுவது என்று அறிஞர்கள் பொருள் கொள்வது மூலமொழி யாகிய வட

“நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த மறை மொழி தானே மந்திரம் என்பு”

என்கிறது தொல்காப்பியம். “ஓழுக்க நெறியில் நின்று வாழும் உயர்ந்த பெருமக்கள் இது இவ்வாறு ஆகுக” என்று ஆணையிட்டு மறைபொருளாகச் சொல்லிய மொழியே மந்திரமாகும்.

நாம் பேசுகிற குறை மொழிகளையே வைத்துக் கொண்டு, அந்தக் குறை மொழிகளை நிறைமொழி களாக மாற்றும் பேராற்றல் வாய்ந்த வர்களாக நம் முடைய முன்னோர்கள், பெரியவர்கள், ஞானிகள், தபசிகள், ரிவிகள் முதலானோர் திகழ்ந்தனர். இவ்வாறு குறைமொழியாக உள்ள எழுத்துக் கோவைகளைச் சொற் கோவைகளைச் சொக்கிப்பெற்ற மந்திரங்களைத் தொன் தொல்காரன் தைத் துக்காக மட்டும் சமஸ்கிருதம் வேண்டுமா என்றால் நான் கூட வேண்டாம் என்றே சொல்வேன். ஆனால் நம்முடைய மதத் துக்கு மூலமான வேதம், சாஸ்திரம் எல்லாம் அந்தப் பாலையில் இருப்பதனால் வேதத்தையும் சாஸ்திரங்களையும் ரக்ஷிப்பதற்காக சமஸ்கிருத பாலையையும் ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்கிறேன்”

மொழியிலேயே வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது தெளிவு.

ஒரு சிலர் வடமொழி தேவாஷை. அதுவே உயர்மொழி; நாம் அம்மொழி யில் இறைவனை ஆராதிப்பதற்கு உரியவர்கள். வேறுமொழியில் ஆராதிக்கவரியவர்கள் அல்ல என்ற வொருமாயையில் இருப்பதைக் காணக்கூடியதாயுள்ளது. இது குறியீடு நோக்குடையது.

“மதத்தைக் காட்டிலும் ஸ்வாமியைக் காட்டிலும் பாலைதான் உயர்வென்று நினைப்பது மிகவும் தப்பி. பாலை என்ற ஒருக்காரணத் துக்காக மட்டும் சமஸ்கிருதம் வேண்டுமா என்றால் நான் கூட வேண்டாம் என்றே சொல்வேன். ஆனால் நம்முடைய மதத் துக்கு மூலமான வேதம், சாஸ்திரம் எல்லாம் அந்தப் பாலையில் இருப்பதனால் வேதத்தையும் சாஸ்திரங்களையும் ரக்ஷிப்பதற்காக சமஸ்கிருத பாலையையும் ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்கிறேன்”

“சமஸ்கிருதம் உயர்வா? தமிழ் உயர்வா? என்று யோசனை பண்ணிப் பார்த்தேன். சமஸ்கிருதமும் தமிழும் சமம் தான்”

“வேதம் வடமொழியில் இருப்பதால் தான் வடமொழிக்குக் கெளரவும். வேதத்தை வேறெந்த மொழியில் மொழிபெயர்த்தாலும் அதன் மூலம் உருமாறிப்போகக் கூடும். அதனால் தான் வேதத்தை அதன் மூலமொழியாகிய சமஸ்கிருதத்தில் அப்படியே வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.”

மேற்கண்ட மூன்று வாக்குகளும் காஞ்சிப் பெரியவருடைய வை. மூவகை (ஸ்தோத்திர, சாஸ்திர, மந்திர) நூலாகிய வேதாகமங்களை அவற்றின் மூலமொழியாகிய வடமொழியிலேயே வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவற்றிலுள்ள மந்திரங்கள் உயர்வாகிய பார்க்க

(8ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)
னவை; பூசை வழிபாட்டிற்
குப் பொருத்தமானவை;
தெப்படவேண்டியவை.

சௌவத்திரும் வற க ஞ ம்
வேதிவாகமங்கள் போலக்
சிவபிரானாலேயே அருளிச்
செய்யப் பட்ட வ
“எனதுரை தணதுவரூபம்
நீறணிந் தேறுகந் தேறிய
நிமலன்” என்பது குரானசம்
பந்தர் வாக்கு. சிவபிரானே
ஆனுடைய பிள்ளையார்
முதல் சேக்கிழார் வரையில்
லான நாயன்மார்கள்பால்
அதிட்டித்து நின்று திரு
முறைகளைத் தோற்றுவித
தான்.

தமிழ் நாட்டில் வேத
நெறி குன்றி மிகுசைவத்
துறை சோதனைக்குடு
பட்டபோது புரச்சமயங்
களை ஒட்டிச் சைவசம்
யத்தை நிலைநாட்டியலை
சைவத் திருமுறைகள். அர
வம் தீண்டி இறந்த பால
களை எழுப்பியும், எலும்
பைப் பெண்ணாக்கியும்,
அசைவின்றி நிலைப்படுத்
தப்பட்ட கதவுகளைத்
திறந்தும் மூடியும், முதலை
யுண்ட பாலகளை உயிர்ப்
பித்தும், ஊமைப் பெண்
ணைப் பேசுவித் தும்,
பொன்னும் மணியும் துகி
இலும் நெல்லும் அளித்தும்,
அனல் புனல் வாதங்களில்
வெற்றியீட்டியும், பூழியர்
கோள் வெப்பொழித்தும்,

ஆழிமிகைக் கல் மிதக்க
வைத்தும், புத்தரோடு
மனை வாதில் வெற்றில்
பெறாச் செய்தும் பற்பல
அற்புதங்கள் புரிந்தவை
வைத் திருமுறைகள்.
வைத் திருமுறைகளும்
ஸ்தோத்திர, சாஸ்திர, மந்திரமென்ற மூவகை நூல்களே.
அவற்றுள் பெரும்பாலான பாடல்கள் தோத்திரம் செய்வதற்கு பொருத்தமானதாக அமைந்திருக்கின்றன.
அவை வேதாஸ்தோத்திரங்களுக்குச் சமமானவை என்பது தெளிவு.

சைவாலய பூசகருள் ஒரு
 ஸிலிடம் தாம் வடதேசத்தின்
 நவர் (வட இந்தியர்);
 கமது முதன் மொழி
 வடமொழி; தமிழ் தாம்
 வரித்துக் கொண்ட மொழி
 அன்றதோர் மயக்கம் இருப்பதையும் காணலாம்.
 வீரர்களுள் தொண்டு
 ஹற்று ஓன்பது சதவீதத்திற்கு
 மேற்பட்டதோர் வடமொழி இலிமிகளை எழு
 கவோ வாசிக்கவோ இயங்காது கிரந்த இலிமிகளை உபயோகிப்பவர்கள்.
 வீரர்களது வடமொழி
 தின்மொழி பற்றிய என்னாக்கள் அறியாமெயில்
 இருந்து பிறந்தவை.

“ஆதித் தமிழகத்தின் பிராமணர்கள் தமிழ் மக்களே: இவர்கள் திராவிட பிராமணர்கள்; தமிழர்”.

இது எமது கூற்றல்ல. இந்த
கரு சங்கராச்சாரியார் து
வாக்கு. (வடதாட்டிலிருந்து
தமிழகம் வந்த பிராமணர்
கள் “வடமர்” என இக்
காலத்திலும் தமிழகத்தில்
அழைக்கப்படுகின்றார்).

ஆதி சங்கரர் பிறந்த காலத்தில் என்ற கிராமம் கேரள மாநிலத்தில் உள்ளது. இன்றைய கேரளம் அன்றைய தமிழ்ச் சேர்நாட்டின் ஒரு பகுதி. ஆதிசங்கரர் காலத்தில் காலத்தில் பேசப்பட்ட மொழி தமிழ். ஆதிசங்கரர் ஒரு தமிழ்ப்பிராமணர். அவர் தமிழை “தரவிடசீ” என்று கூறுவதிற் பெருமை கண்டவர். ஆதி சங்கரர் அருளிய ‘‘சொந்த தர்ய ஸஹரி’’ யில் எழுபத்தைத் தந்தாவது சுலோகத்தில் “தரவிட சீ” (தமிழ்க் குழந்தை) யான தமக்கு அம்பான் ஞானப்பால் ஊட்டியதாக குறிப்பிடுகிறார். இதனைச் சுட்டிக் காட்டிய காஞ்சி முனிவர், “சங்கரர் தமிழைத் தரவிட சீ என்று சொல்லிக் கொள்வதால் நமக்கெல்லாம் மகாபெருமை” என்று கூறுகிறார்.

அம்பாள் இருசிக்கக் கணக்கு ஞானப்பால் ஊட்டி னாள். இருவரும் ஆதி தயிம் நாட்டைச் சேர்ந்து

தமிழர், ஒருவர் தம்மைத் “ந்தறிட செ” என்று கூறிப் பெருமைப்பட்டார். அவர் வாயிலிருந்து கடல் (வறை) போல் வெளி வந்தன வடமொழில்தோத் திரங்கள். அவர்தான் ஆதி சங்கரா.

மற்றைய சிக் தன்னைத் ‘தமிழ் ஞானசம்பந்தர்’ என்று கூறிப் பெருமைப் பட்டது அதன் வாயி விருந்து பிரவாகி தத்து நூற்றுக்கணக்கான தேவா ரத் திருப்பதிகங்கள். அவருக்கு அம்பாள் ஊட்டிய ஞானப்பால் அவரை ஆணையிட்டுப் பாட வைத்தது. அந்த ஆணைதான் தொல் காப்பியர் கூறும் “நிறை மொழி மாந்தர் ஆணை.” ஆகவே தமிழ்ஞானசம்பந் தன் செய்தது நற்றமிழ் மந்திரமே.

யாதாயினுமொன்றை
உயர்ந்ததாகக் காட்டு
வதற்கு ஏனையதைத்
தாழ்ந்தததாகக் காட்ட
முயற்சிக்க வேண்டிய
அவசியம் இல்லை. ‘‘முத்
தமிழும் நான்மறையும்
ஆனவனை’’ச் ‘‘செந்தமி
தோடு ஆரியனை’’, ‘‘ஆரியத்
தமிழோடின சயான
வனை’’த் ‘‘தமிழ்ச்சொலும்
வடசொலும் தாழ் நிழற்
சேரு’’ப் பணிதலே கசடறக்
கற்றோர் கடன்.

வெய்குந் துயர் தீர்கவே

ஜந்து கடந்தனை யானை முகந்தனை
இந்தன் இளம்பிறை போலும் எயிர்ரனை
நந்த மான்தனை ஞானக் கொழுந்தனைப்
புந்தீயில் வைத்துரை போற்றுகின் கூனே.

குனித்த புருவாம் கொல்வைச் செவ்வாயிற்
 குமின் சீரிப்பும்
 பளித்த சடையும் பவளம்போல் பேணியிற்
 பால் வெள்ளேறும்
 இனித்த முடைய எடுத்த பொற்
 பாதமும் காணம்பெற்றால்
 மளிதப் பிறவியும் வேண்டுவேகே

லோக சமஸ்தா: ஐந்தினா பவந்தி

கஜாநம் பூதனாத் வேவிதம்
கமித்த ஜம்பு வல்லர் பகுதித் !
உநாகுதம் ஸோக விநால் கருணம்
நமம் விக்னேஸ்வர பாத பங்கஜம் !

எல் ஏவ வர்ராஸ்யாகம்
நுதயந்தம் தவாம் ஸுபாதே!
வோகயந்தம் 2. மாகாந்தம்
பஸ்யை ஸுதல்லதம்!!

சைவமும் தமிழும்

— சிவந்தமிழ்ச் சொல்லி கலாந்து தங்கம்ஶா அப்பாக்குட்டி அவர்கள் —

**“ஏடுக்கும் மாக்கதை இன்றமிற்ச செய்யுளாய்
நடக்கும் மேன்மை நங்கநூள் செய்திடத்
நடக்கதை ஜந்துடைத் தாற்செவி நீஞ்ருடிக்
கடக் களிற்றைக் கருத்தில் இருந்துவார்”**

சைவம் சிவசம்பந்தமுடையது. சிவமென்னும் செம் பொருளை அடைய வைக்கும் நெறியே சைவநெறி; இதுவே வாழ்வாங்கு வாழவைக்கும் சமயமநெறி. தமிழர் வாழ்விற் சைவம் பிணைப்புற்றுக் கிடந்ததைச் சிந்து வெளி நாகரிகச் சின்னங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. “கடவுள்” என்ற பழந்தமிழ்ச் சொல் அன்று வழக் காற்றிலிருக்கக் கண்டனர். அன்று வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் கடவுட்கொள்கையில் ஊறித் திளைத்திருந்தனர். ஒரு மனிதனின் சமயம் என்பது அவனைப் பொறுத்து அமையும் அடிப்படைப் பண்பாகும். அவன் தனது சமயமென்று எதைக் கூறுகிறானென்பதிலும் பார்க்க உள்ளத்தின் ஆழத்தில் எதை நம்புகிறானோ அதுதான் அவனது உண்மைச் சமயமாகும். இயற்கையின் மோதல் களும் போரும் ஏற்படும்போதுதான் இறைவன் மீதுள்ள நாட்டம் அதிகமாகின்றது. ‘நாட்டிற் சோமபேரித்தன மும் அமைதியும் அதிகமாகி விட்டால் நாஸ்திகம் பரவும்’ என்ற சொல்லுவார்கள். ஆகவே இடர்பாடுகளின் மத்தியிலேதான் சமயத்தின் அங்கங்களான தன்னில மறுப்பு, தியாகம் என்பன தோன்றும். இந்த நிலையை மேற்கு நாட்டவர்கள் அனுட்டிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். ‘கண்ணுக்குப் புலனாகாத கடவுளை உணர்வினால் உணர்ந்து கொள்ளலாம்’ என்ற கொள்கை மிகப் பழமையானது. ஆதி மனிதர்களாக நாசரிகம் அடைந்தவர்களாக வாழ்ந்த சிந்துவெளித் திராவிடர் அனுட்டித்து வந்த கடவுட் கொள்கையிற் சைவமுந் தமிழும் இணைகின்றன.

முத்தமிழ் முக்குரியோன்:

முத்தமிழ் என்று கூறப்படும் இயல், இசை, நாடகம் மூன்றையும் இறைவனே தோற்றுவித்தான் என்பது சைவத் தமிழர் கொள்கை. இயற்றமிழை, தலைச் சங்கத் தலைமைப் புலனாக இருந்து இறைவன் வளர்த்தா வென்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. தனது இருக்காக அமைத்து இசையை நயக்கிறான் இறைவனென்றும் அவன் சாமித்திப் பிரியவென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. நாடகக் கலைக்குத் தில்லைக் கூத்தனே ஆதிபிதாவாக கலைக்குப் பெருமை தந்தானென்று நாடகத் தமிழ் நூல் இறைவனே என்பது தமிழர் கொள்கை. ‘முத்தமிழால் முருகனைப் போன், என்று அருணகிரிநாதர் முருகனைப் போற்றினார்.

தொடர்க்கை வழிபாடு:

இயற்கைப் பிரிவுகளோடு ஓட்டி இறைவழிபாட்டைப் பழந்தமிழர் கைக்கொண்டு வந்தனர். அகம், புறம்

என்ற வாழ்வை அமைத்து வாழ்ந்த மக்கள் மலையிலே முருகனையும், காட்டிலே கண்ணையும் மருதத்திலே இந்திரனையும், நெய்தலிலே வருணனையும், பாலையிலே தூர்க்கையையும் போற்றி வழிபட்டனர். பரிபாடலிலே இறைவனைப்பற்றிய மிக உயர்ந்த தத்துவம் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

**“தீயினுள் தெறல் யூவினுள் நாற்றம்
கல்வினுள் யணியும் சொல்வினுள் வாய்மை
அறந்தினுள் அன்பு யறந்தினுள் ஸெந்துந்
வேந்து மறைந் டந்து முதல்வன்ந்
வெஞ்கடர் ஓளியும் செஞ்கடர் அளியும்
அனைத்துமந் அனைத்து நுட்பொருளும்**

**ஆதவின்
உனர்வும் உனர்வது மிலையே”**

இப்பாடலில் இறைவனுடைய சொருபநிலை மிகச் சிறப்பாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. சங்கத் தமிழிலக்கியம் சைவக்கடவுட் கொள்கையை எவ்வளவுக்குப் போற்றியுள்ளதென்பது இங்கே தெளிவாகிறது. சங்க காலந் தொட்டு இந்த நூற்றாண்டு வரை எழுந்த தமிழ் இலக்கியங்களிற் பெரும்பாலானவற்றில் சைவமல்லாத பிற சமய இலக்கியங்கள் ஒருசில தோன்றினவெனினும் அவை இன்று போற்றுவாரின்றி மறைந்து விட்டன.

தமிழின் தோற்றுத்தை எடுத்துக் காட்டிய பாடல் களிற் சைவத்தின் தோற்றம் இணக்கப்பட்டுள்ளன.

**“பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன்
புகழிலே வளர்ந்து சங்கத்
நூப்பிலே இருந்து வைகை
ஏட்டிலே தவற்ந்த பேதை
நெஞ்சிலே நின்று கற்றோர்
நீளவிலே நடந்தோ ரேள
மருங்கிலே வளர்ந்த பாவை
மருங்கிலே வளரு சீன்றான்”**

என்ற பாடலில் தமிழின் தோற்றம், வளர்க்கி என்ப வற்றைச் சமயக் கண்கொண்டு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். பொதியமலையில் இருந்து தமிழ் வளர்க்கும்படி அகத்தியரைத் தென்னாட்டிற்கு அனுப்பியவன் இறைவன். வடமொழியைப்பாளினிக்கு வகுத்தருளி அதற்கி ணையாம் தென்மொழியை அகத்தியர்க்கு உணர்த்திய வன் அவனே. பாரதியாரும் இந்த வரலாற்றை வைத் துப் போற்றுகிறார்.

**“ஆதசிவன் பெற்றுவிட்டான் ஆரை மைந்தன்
அகந்தியன் என்றோர்
வேந்யன் கண்டு மகிழ்ந்தே நிறைமேவும்
இலக்கணம் செய்து கொடுத்தான்”**

(11 பக்கம் பார்க்க)

சைவம் தமிழ்

(10ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஷாஸ்வம் தறிமும் இனைந்தமை:

“கண்ணுதற்பெருங் கடவுளும் கழகமோ டூர்ந்து
பன்னூற்று தொர்ந்து ஆய்ந்த இப்பசுந்தமிழ்”

என்பதிலும் தமிழக்குள்ள சிவத்தொடர்பு காட்டப் பட்டுள்ளது. ‘சைவம்’ என்ற சொல்லில் அமைந்துள்ள மூன்று எழுத்துக்களும் மூவினங்களுக்குரியவை. வல்லி எம், மெல்லினம், இடையினமாக மூன்று எழுத்துக்களும் அமைவது போல் தமிழ் என்ற சொல்லும் மூவினத் துக்கும் உரியதாக அமைகிறது. சிவத்திலிருந்து சைவம் தோன்றியது. அதே போலச் சிவத்திலிருந்தே தமிழுந்தோன்றியது. ஆகவே, சைவமுந்தமிழும் இணைந்துள்ளன.

சங்கம் மருவிய காலத்துச் சிறந்த தமிழ் நூல் திருக்குறள். இதனை இயற்றிய திருவள்ளுவரின் கடவுட்கொஞ்சை வைமேயாகும்.

“அகா முதல் எழுத்தெல்லாம் ஆற் பகவன் முதற்கே உலரு”

வள்ளுவர். ‘அகரம்’ என்ற தமிழ் எழுத்தையும் ஆண்டவனையும் இணைக்கின்றார்.

பல்வர்காலம்:

கி. பி. ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் இஆம் நூற்றாண்டுவரை தமிழ்நாட்டிற் சௌவழைக்கங் செய் தவர்கள் நமது நாயன்மார்கள். ‘தமிழன்’ என்ற சொல்லை முதன் முதலாகப் பிரயோகித்தவர் நாவரசர். ‘தமிழ்ஞானசம்பந்தன்’ என்று தனது நாமத்தைத் தமிழடன் புணர்த்தி அறிமுகங் செய்து வைத்தவர் ஞானசம்பந்தர். ‘தமிழ், தமிழ்’ என்று தமிழ்மொழியைத் தற்காத்து நின்றவர்கள் இவர்கள். தமிழின் பெயரால் ஆண்டவனைத் துதித்தும், வைதும், அழுதும், அரற்றியும், ஆடியும், பாடியும் நின்றவர்கள் இவர்கள். கொஞ்சந்தமிழ் பாடினார் ஞானசம்பந்தர். கெஞ்சந்தமிழ் பாடினார் நாவரசர். மிஞ்சந்தமிழ் பாடினார் சுந்தரர். உருக்குந் தமிழ் பாடினார் மணிவாசகர். நாவரசர் சமணத்திலிருந்து சௌவத்துக்குத் திரும்பினார் என்று கூறுவதிலும் பார்க்கச் சௌவத்தமிழ் நாகரிகத்துக்குத் திரும்பினார் என்று தான் கூறவேண்டும். செந்தெறியிற தலைப்பட்ட அவர் உள்ளத்திலிருந்து வந்த வாக்குகளைக் கவனிக்கலாம்.

“சலம்பு வொடுபு உறந்தறியேன்
தமிழர் கிசுபாடல் உறந்தறியேன்
நலந்து கலுபுன்னை உறந்தறியேன்
2 ஸ்னாம் ஸ்னாவில் உறந்தறியேன்
உந்தார்தலை மிரபவி கொண்டுவலவாய்
ட்டவுள் ஞறுக்கலை தவிர்த்தாருள்வாய்
அலந்தி எடுயேன் அத்தகைக்கெடுவ
விட்ட டான்த் துறையும்மானே...”

இவருடைய இன்னொரு நாமம் ‘தமிழாழி’ என்பது, தான்டகம், திருவிழுத்தும் கிருநீரிஷா, கிருஷ்

கமாலை முதலிய யாப்பமெந்த பாடல்களை இவர் பாடித் தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் புதுமையுட்டனர். திருக்கயிலையிலிருந்து தமிழ்நாட்டிற்கு இவரை அனுப்பி வைத்தமையே தமிழின் சிறப்பைத் தமிழ்நாடு அறிந்து உய்யவேண்டும் என்பதற்காகவே என்று சேக்கிழார் காட்டுகிறார்.

“அன்னவர் திருக் கயிலையை அணைவதற்
கருளார்
மன்னு தந்தமிழ் பின்னையும் புலியின்மேல்
வழுத்து”

என்பது பெரியபுராணம்.

நூனசம்பந்தருடைய அவதாரத்துக்கும் நோக்கமுறைத்தபோது.

“அசைவில் செழுந்தமிழ் வழக்கே
அயல்வழக்கின் துறை வெல்ல”

என்று காட்டப்பட்டுள்ளது. இவரை, 'நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தம்' என்று சுந்தரர் போற்றுகிறார். தமிழின் அற்புதத்தைக் காட்டுவதற்காகச் சுரவாதம், அனல்வாதம், புனல்வாதம் என்பவற்றில் வெற்றி பெறுவதற்குத் தமிழ்ப்பாடல்களையே சாதனமாகக் கொள்ளுகிறார். வைகையில் எதிரேறிச் சென்றதும் நெருப்பில்வேகாது பசுமையாகக் காட்சியளித்ததும் இவருடைய தமிழாகும்.

“எல்லையில்லா மறைமுதல்ஸிய வூடன்னுட்ப எழுதும்கறை மல்லல்நெடுஞ் தமிழால்இம் மாநிலத்தோர்க்குரை சீர்ப்பு”

எனப்பாடு, சேக்கிமார் கவாயிகள் “தோடுடைய செவியன்” என்ற முற்பதிகத்தை அறிமுகஞ்செய்து வைக்கிறார். வேததெறிகளில் மிகச்சிறந்தது சைவத் துறைகள். அவையாவன சரியை முதலை சிவதர்மங்களாகும். இவற்றின் வளர்ச்சிக்கு ஆளுடைய பிள்ளையின் அழுகை காரணமாயது. ஞானப்பால் அருந்திய பிண்பு தான் அது புனிதவாய் ஆனதென்று கூறுமுடியாது. பிறவி வாராநிலையில் இருந்தவருடைய வாய் முன்பே புனிதவாயாக அமைந்தது. அந்தத் திருவாயிலிருந்து எழுந்த தமிழ் மல்லல் நெடுந்தமிழ். அது குழந்தைத் தமிழாய், அகப்பொருட் தமிழாய், இலக்கியத் தமிழாய், புரட்சித் தமிழாய், புதுமைத்தமிழாய்த் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இடம்பெற்றது.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைத் திருவெண்ணெய் நல் மூரிலே தமிழ் பாடும்படி இறைவனே விரும்பிக் கேட்டான். வைத்திக் அந்தணராகிய நம்பியாருரின் வாயிலே மீறுந்து வேதபாராயணம் எவ்வளவுக்கு வெளிவருகிறதோ அவ்வளவுக்குத் தமிழும் வெளிவர வேண்டும் என்று இறைவன் விரும்பினான். ‘தூமறை பாடும் வாயார் சொற்றமிழ் பாடும் என்றார்’ என்று சேக்கி மூர் எடுத்துக்கொட்டுகிறார். சுந்தரர் தமது செந்தமிழாலேயே இறைவனைத் தமக்குத் தோழமையாக்கிக் கொண்டார். இவற்றை உதவிமுறை வியங்கு இறைவன்

சைவமும் தமிழும்

(12ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

நல்கிய சிறப்புக்களை எல்லாம் அருணகிரிநாதர் திருப்புகழில் எடுத்துப் போற்றுகிறார். அருணகிரியின் வாக்கால் சுந்தரர் 'கற்றநற் புலவன்' என்று போற்றப்படுகிறார். தமிழ்ப் பாடல்களைக் கேட்கின்ற பொழுது முன்வந்து எல்லாவற்றையும் தருகிறாய்; பாடாமல் விட்டவுடனே நீயும் தருவதை நிறுத்தி விடுகிறாய்; எனவே நீ கைமாறு கருதித்தான் எமக்கு அருள் புரி கிறாய்' என்று சுந்தரர் ஒரு இடத்திற் பாடுகின்றார்.

இறைவனைத் தமிழளித்த பெருமானாக, தமிழ்ச் சங்கத்துத் தலைமைப் புலவனாக மணிவாசகர் காட்டுகின்றார். அவர் பாடிய திருக்கோவையார் ஞானத் தமிழிலக்கியமாகும். சைவ தத்துவத்தைத் தமிழிலக்கியக் கோவையில் அடக்கிய நானூறு பாடல்களிலும் எடுத்துக் காட்டுந்திறன் இலக்கிய நானூறு பாடல்களிலும் எடுத்துக் காட்டுந்திறன் இலக்கிய நானூறு பாடல்களிலும் ஒரு புதுத் திருப்பமாகும். சைவத்திலே அகப்பொருளை அமைத்த மணிவாசகரும் வைனவத்திலே அதனை இனைத்துப்பாடிய ஆண்டானும் தமிழுக்கு ஞானாளி ஊட்டியவர்களாவர்.

**"சைவான் புனர்றவலைச் சீற்றப்பலந்தும்
என் சீந்தையுள்ளும்
உறைவான் உயர்மதீர் கூடலின்
ஆய்ந்தவான் தந்தமிழின்
துறைவாய் நுழைந்தனையோ அன்ற
ஏற்கைச் சூழ்வுக்கோ
இறைவா தந்தோட்டு என்கொலாம்
புந் தெய்தியே."**

இப்பாடவில் தோழன் “உற்றுவினாவுதல்” என்ற துறை அமைந்துள்ளது. தலைவனுடையமெலிவுக்கும் மாற்றத்திற்கும் காரணத்தை தோழன் தன் எண்ணத்தில் வைத்துச் ‘சங்க இலக்கியத் துறைகளில் உன் கவனத்தைச் செலுத்தி விட்டாயா? மதுரையில் அமைந்த சங்கத்தில் தானுமொரு புலவனாக விருந்து தமிழை ஆய்ந்த இறைவன் வளர்த்த இறையனார் களவியல் போன்ற அகப்பொருட்துறைகளில் ஆழமாகச் சென்றவிட்டாயா? அல்லது இசைத்தமிழின் நுனுக்கங்களில் நுழைந்து விட்டாயா? இந்த மாற்றமும் மெலிவும் ஓருவதற்கு வேறென்ன காரணமுண்டு’ எனவினாவுகின்றார் இங்கே மணிவாசகப்பெருமான் சங்க இலக்கிபத்திறையும் அகப்பொருட்சிறப்பையும் இசைத் தமிழின் மேன்மையையும் இறைவன் வளர்த்த தன்மையையும் ஒருசேர எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

சோழர் காலம்:

சோழர் காலத்தில் எழுந்த காவியங்கள் அனத்தும் சைவ மணை வீசுவனவாகவே அமைந்துள்ளன. சைவக் கலப்பில்லாமல் எந்தக் காவியத்தையுஞ் சிறப்புற எழுதமுடியாதென்ற அளவிற்கு அவை சைவத் தமிழ்க் காவியமாகவே பிணைந்து விளங்குகின்றன. சேக்கிழாருடைய பெரியபூராணம், கம்பருடைய இராமாயணம், கச்சியப்பருடைய கந்தபூராணம் ஆசைவைகாவியங்களாக அமைந்த போதிலும் சைவமணத்தையே வெளிக்காட்டுகின்றன.

(13ம் பக்கம் பார்க்க)

**வ
சிவத்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி
அவர்களது**

பவன விழர

தெல்லிப்பழை தூர்க்கை அம்மன் தேவஸ்தானத் தலைவி சிவத்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களின் பவளவிழா நிகழ்வுகள் 07-01-2000 ஆம் நாள் வெள்ளிக்கிழமை தெல்லிப்பழை தூர்க்கை அம்மன் தேவஸ்தானத்திலும் மறுநாள் சனிக்கிழமை நல்லூர் ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி மணி மண்டபத்திலும் சிறப்பாக நடைபெற்றன. இவ்வைபவத்தை முன்னிட்டு “சிவத்தமிழ்ச் செல்வி அன்னையர் இல்லம்” திறப்பு விழாவும் “கந்தபூராணச் சொற்பொழி வுகள்”, மறுபதிப்பு நூல் வெளியீடும் “பவள விழா மலர்” வெளியீடும் இடம் பெற்றன.

சிவத்தமிழ்ச் செல்வி அவர்கள் நீடு வாழ்ந்து சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் தொண்டாற்ற வேண்டுமென “இந்து சாதனம்” பிரார்த்திக்கிறான்.

நாவன்மை மிக்க சிவத்தமிழ்ச் செல்வியின் நாவிலிருந்து சைவமுர் தமிழும் பற்றி வந்த வற்றைச் சிந்தையிற் கொள்வது சிறந்த பிறந்த நாள் நினைவாக அமையும் எனக் கருதி, கட்டுரையை மறுபிரசரஞ் செய்கிறோம்.

— ஆசிரியர்

இந்துசதானம்

சைவத்தின் மகிழமை

(2ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. அந்தி இழைக்கப்பட்டுவிட்டதென்ற என்னம் ஏற்பட்ட மாத்திரத்தே உயிர்விட்டவேறு எந்தவொரு அரசனைப் பற்றியும் வரலாறோ கட்டுக்கத்தோ செவிவழிக் கதைகளோ பேசவில்லை.

நீதியின் இராச்சியத்தில் இவ்வரசன் ஒரு மன்னருள் மன்னன். வாசகர்களே! நீங்கள் கண்ணியாக இருந்திருப்பின், உங்கள் கணவனுக்கு அந்தி இழைக்கப்பட்டு விட்டதென்ற என்னத்தினாலே மன்னன் உயிர் நீத்ததைக் கண்டபோது உங்கள் உணர்வுகள் என்னவாக இருந்திருக்கும்? அந்தச் சிறந்த மன்னனது சடலத்தின் முன் நீங்கள் நிற்கிறீர்கள். அந்தச் சடலத்தை உங்கள் முன் காலும் போது உங்கள் மனதில் உருவாகும் உணர்வு என்ன? நீங்கள் அவனிடம் சென்றபோது நீங்கள் உங்கள் கணவனது இறப்புக்குக் காரணமாக இருந்ததற்காக அவனுக்குப் போதியனவு தண்டனை கிடைக்க வேண்டுமென்று விரும்பியிருப்பீர்கள். மரணத்தை விடப் பெரிய தண்டனையொன்றும் உண்டா? அதுவும் சாதாரண மரணமல்ல, ஒருபிழையைச் செய்துவிட்டேன்ற என்னத்தினால் ஏற்பட்ட மரணம்! இந்தக் காட்சி இத்துடன் முடியவில்லை. மகாராணி தனது கணவனான மன்னர் இறந்துவிட்டதைக் காண்கிறாள். மன்னனது

மரணக் காட்சியே அவளது உயிரை எடுத்துவிடுகின்றது. ஒரு மனைவி தனது கணவரிடம் இதைவிட அதிகளு விசுவாசம் வைத்திருக்க முடியுமா? இங்கு இப்போது இரண்டு சடலங்கள் உள்ளன. இறைவனின் படைப்பின் உன்னதமான இரண்டின் சடலங்கள்; ஒன்று இலட்சிய அரசனொருவனது; மற்றையது ஒரு இலட்சிய மணவியினுடையது. எனதருமை வாசகர்களே! நீங்கள் கண்ணகியின் இடத்தில் இருந்திருப்பின், உங்கள் மன உணர்வு எவ்வாறு இருந்திருக்கும்? உங்கள் உணர்வு எவ்வாறு இருப்பினும், கண்ணகியின் பழிவாங்கும் விடாய் இன்னும் தனியாதிருந்தது. [குறிப்பு: பிசாகவங்கள் ஒரு பிராணியின் மரணத்துடன் இருப்பிப்படுவதாக நம் பப்படுகிறது. கண்ணகியின் முலைக் காம்பு ஒன்று மதுரை மாநகர் முழுவதையும் தீக்கிரையாக்கியது என்றவொரு கற்பணக் கதையும் உருவாக்கப்பட்டது. இவ்வாறான தொரு பிராணி எப்போதாவது இவ்வாறான அற்புதசக்தியைப் பெற முடியுமா?]

இருந்தபோதிலும் இவ்வாறனதொரு பிராணி எம் மில் பெரும் என்னிக்கையானவர்களால் வழிபடப்படுகிறது; அதற்குப் பூசைசெய்யத் தயாராகவிருக்கும் பூசாரி களைச் சைவர்கள் அல்லர் எனக் கொள்வதே சிறந்தது.

(தொடரும்)

சைவமும் தமிழம்

அன்றும் இன்றும்!

(12ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

“எடுக்கும் மாக்கதை இன்றமிழ்ச் செய்யுளாய்” நடக்கவேண்டுமென்று சேக்கிழார் விரும்பினார். முத்தமிழ்த்துறையில் முறைபோகிய உத்தமக் கவிகட்டு ஒன்றுறரப்பேன்று கம்பர் பாடத் தொடங்குகிறார். ஆகவே காவிய காலத்திலும் அதற்குப் பின்திய பிரபந்த இலக்கிய காலத்திலும் எழுந்த நூல்களைன்றத்தும் சைவத்தையும் தமிழையும் ஒன்றாக இணைத்துக் காட்டிய மையை அறியலாம். இவ்வாறு வரலாற்றுதியில் நோக்கும்போது தமிழின்றேல் சைவமில்லை; சைவமின் ரேல் தமிழில்லை என்ற அளவுக்கு அவை அமைந்த மையை நூல்வாயிலாகக் காணுகிறோம். தமிழராக இறுப்பது பெருமையிற் பெருமை. தமிழென்பது இனிமை; சைவமென்பது அன்பு. இனிமையையும் அன்பையும் காட்டும் நெறி சைவத்தமிழ் நெறி. சூக்னிடத் திலும் கண்ணப்பநாயனாரிடத்திலும் இவ்விரு நெறி களையும் ஒன்றாகக் காட்டுகிறார்கள் நூலாசிரியர்கள். இராமானைக் கண்டவுடன் குகளடைந்த மகிழ்ச்சியையும் அதனாலெழுந்த நட்புப் பிணைப்பையும் எடுத்துக் காட்டி, ‘அவர்களுக்கு ஊறு நேர்ந்தால் ஏழுமை வெடன் இறந்திலன் என்றல்லவா உலகம் ஏசும்’ என்று கூறிறிற்கும் குகளின் அன்பும் ‘அவனுடைய வடிவெல்லாம் நம்முடைய வடிவு என்றும், அவனுடைய செயலெல்லாம் நமக்கினிய செயலென்றும், அவனுடைய அறிவெல்லாம் நம்மை அறியுமறிவு’ என்றும் கூறிக் கண்ணப்பநாயனாரை அறிமுகஞ்செய்யும் சேக்கிழாரின் கவிதையும் தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் உள்ள பொதுப் பண்பாகிய அன்பை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

பிற்கால இலக்கியங்களிலும் பாரதியார் போன்ற ‘புலவர்கள் சைவத்தையும் தமிழையும் இணைத்தே பாடியுள்ளார்கள். அவருடைய ஒவ்வொரு பாடல்களிலும் தமிழ்ப்பற்றும் தெய்வீகப் பற்றும் தேசியப்பற்றும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து காட்சி தருகிறது. ஆகவே இற்றைக்கு ஜயாயிரம் ஆண்டுகளஞ்கு முன்புவாழ்ந்த சிந்துவெளி மக்களின் காலந் தொடக்கம் இன்றுவரை சைவமும் தமிழும் ஒன்றாக இணைந்து வெளிவந்தமையை நாம் காணலாம். அன்று வழக்காற்றிலிருந்த ‘கடவுள்’ என்ற தமிழ்ச் சொல், உள்ளத்தைக் கடந்தவன்; உலகத்தைக் கடந்தவன் என்ற கருத்தோடு எடுத்தாளப் பட்டது. இவ்வாறு தனித்தமிழ் நாமத்திலேயே சைவரலாறு தொடங்குகிறது. மூவேந்தரும் போற்றிய தமிழ்தீடி எடுவோ அடுவே சைவதீடி. ‘யாதும் ஊரேயாவருங் கேளீர்’ என்ற வாக்கு அந்த நீதியை வெளிப் படையகாக் காட்டுகிறது. பல நூற்றாண்டுகளஞ்கு முற்பட்ட திருமூலர் தவயோகியாக இருந்தும் முவாயிரம் திரும்திரைப் பாடல்களை வழங்கியும் சைவத்திற்கு ஒரு பெருமையை அளித்தமையோடு அமையாது.

‘என்ன நீறாக இறைவன் பாடந்தனன் நன்னை நீறாகந் தமிழ்செய்யி ராறே.

எனப்பாடியுள்ளார். எனவே, சைவத்தையும் தமிழையும் இரு கணக்காக்கொண்டு போற்ற வேண்டியது எமது தலையாய் கடனாகும்.

(மாணவர் பகுதி)
குடும்பங்கள்

அன்மிள் குழந்தைகளே,

சடந்த மாத இதழ் மூலம் உங்களைச் சந்திக்க முடியாமற் போன்றதற்கு மனம் வருந்துகிறேன். எமது சமுதாயத்தின் வருங்காலத்தைப் பாதிக்கக் கூடியவொரு விடயத்தைப் பற்றிய செய்திகளுக்கு முக்கியத்துவமளிக்க வேண்டிய கடப்பாடு இருந்ததால் மாணவர் பகுதிக்கு இடம் ஒதுக்கமுடியாமற் போய் விட்டது. இனிமேல் மாணவர் பகுதி தவறாது வெளிவரும்.

நாம் முன்னர் பலதடவை கூறியது போல் நீங்கள் நற்பண்புகளும் கடவுள் பகுதியும் உடையவர்களாய் வாழத்துக்களை நிற்பதுவே எமது நோக்கம். நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையை நல்ல முறையில் அமைத்துக் கொள்ள நல்ல பழக்க வழக்கங்களைச் சிறு வயது முதலே பழக்க கொள்ளுதல் அவசியமானது.

ஆவணி மாத இதழிலே, எமது செயற்பாடுகள் அனைத்தையும் ஒரு ஒழுங்குமுறையில் அமைத்துக் கொள்வதன் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தோம். ஒழுங்காக இருத்தல், வேலைகளை முறைப்படி செய்தல், நேரந்தவறாமை முதலியன் எம்மை மகிழ்வுடனும் புன் முறைவுடனும் வாழ வைக்கும் எனக் கண்டோம்.

ஒழுங்கு பேணுவது எத்துணை முக்கியமோ அத்தனை முக்கியம் சுத்தம் பேணுவது. “சுத்தம் சுகம் தரும்” “சூழாயினும் குளித்துக் குடி” “சனி நீராடு” “கந்தையானாலும் சக்கிக் கட்டு” போன்ற சொற்றொடர்கள் சுத்தம் பேணுவதன் அவசியத்தைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன.

நாம் எம்மையும் நாம் வாழும் குழலையும் சுத்தமாக வைத்திருத்தல் வேண்டும். வைத்திருப்பின், நோய் நொடிகள் எம்மை அனுகா. தூய காற்று, தூய நீர், தூய உணவு, தூய இருப்பிடம், தூய குழல், ஆகியவற்றுடன் எமது உடம்பையும் நாம் அணியும் ஆடைகளையும் உபயோகிக்கின்ற பொருட்களையும் சுத்தமாக வைத்

முசையில் திருமுறைக்கு உரிய இடம் வழங்குக சௌவரலை பூசையில் தமிழ்வேதம்

(3 ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சௌல்லியும் கேட்காமல் தவறாகப் பண்ணும் புறக்களிப்பு
நிலை காற்புற்றிருத்தலும் கண்கூடு.

இந்நிலையில் திருத்தம் நேரும் வாய்ப்பு இருவிதங் களில் சைகூடுதல் கூடும். ஆயை நிர்வாகமும் பூஜை நிலை நடைமுறைக்கு வரச்செய்தல் ஒரு விதம். இது வாதத்திற்குப் பின் திருமுறை ஒதுவிடப்படுமிடத்து ஒரு வரும் திருமுறை ஒது முன்வராதிருத்தல். இது எதிர் நடவடிக்கையாயினும் ஒரு சில நாட்களில்

சுத்தம் பேணுவோம்

திருப்போமானால் எமது வாழ்க்கை ஆரோக்கியமான தாக இருக்கும்.

நாம் இவ்வகீல் பெறக்கூடிய செல்வங்களுள் எல்லாம் தலையாயது நோயற்ற வாழ்வு. இதனாலேயே “நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்” என்ற பொன்மொழி வழக்கில் வந்தது. நோயற்ற வாழ்வைப் பெறுவதற்குச் சுத்தம் பேண வேண்டியது மிகமிக அவசியம்.

உடல் சுத்தம் பேணுவதற்கு தினமும் நீராட வேண்டும்; ஆடைகளைத் தோய்த்துச் சுத்தம் செய்து அணிய வேண்டும்; தலையை ஒழுங்காக வாரி விட வேண்டும். நகங்களைப் பற்களால் கடிக்கக் கூடாது. தினமும் காலையில் எழுந்தவுடனும் இரவில் நித்திரைக்குச் செல்லு முன்பும் பல் துலக்க வேண்டும். காலை பில் பல்துலக்கு முன் எதனையும் பருகவோ சாப்பிடவோ கூடாது. சாப்பிடுவதற்கு முன்பும் பின்பும் கைகளையும் வாயையும் கழுவுதல் வேண்டும்.

எச்சில் உமிழுதல், தும்முதல், திறந்த வெளியில் மலசலங்கழித்தல் ஆகியனவும் அநாகரிமான சுகாதாரக் கேடான செயல்கள். எச்சில் உமிழுதலும் துப்புதலும் சிலரிடம் ஒரு பழக்கமாகிவிட்டது. இது தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

நாம் வீட்டையும் வீட்டில் உள்ள பொருட்களையும் ஒழுங்காகவும் துப்பரவாகவும் வைத்திருப்பதுடன் வீட்டிலும் வளவிலும் சேரும் குப்பைகளைக் கண்ட கண்ட இடங்களில் விசாது வீட்டுக்குத் தூரத்தே ஒரு இடத்தில் குவித்துத் தீழுட்டி அல்லது கிடங்கு வெட்டி அதனுள் போட்டு முடி விடுதல் வேண்டும்.

சுத்தம் சுகம் தரும்; நலம் தரும்; பலம் தரும் என்பதை உணர்ந்து மற்றவர்களுக்கும் உணர்த்தி எமது வாழ்வை இனிமையான தாக்குவோம்.

மீண்டும் அடுத்த இதழில் சந்திப்போம்.

—ஞானரு

நிலையை வருவிக்கூடியது. அன்றியும் திருமுறையின் உயர் மகிமையை ஆலயவளாகத்தில் ஸ்தாபிக்கக் கூடிய துமாம்.

நக்கையாலேயோ சிவநெறி ஆலய நெறிகளைப் போல்ப் பூஜை நெறியையும் சரிதிலையில் ஆக்கி வைப்பது சிவபுண்ணியம், பிழையானது நடக்கப்பார்த்திருப்பதே சிவ அபராதம். சிவ அபராத வளர்க்கிகல்ல, சிவ புண்ணிய விருத்திக்கே உரியது கோயில். இது நாவளர் வழி வழி உணர்வில் சைவ மக்கள் ஆவசியம் கண்டப் போன்ற விடுகூடங்களையும் ஒன்றாகும்.

போப்பாண்டவர் சூறியவை

(மே பக்கத் தொடர்ச்சி)

என்னிடம் கூறினார். பின்தங்கிய பகுதிகளுக்காக ஒதுக்கப்படும் மருந்துகள், ஆரம்பக்கல்லி உபசரணங்கள், கூட்டுவழிபாடு செலுத்தும் மண்டபம் போன்றவற்றுக்காக வேண்டிய வசதிகள் அவருக்குச் செய்து தரப்படுவது நாம் அறிந்ததே.

இன்று, இந்தசாகாப்பத்தில் நாம் எல்லோரும் ஒன்றாக இணைந்து - சுக்திவின் சாதனத்தர்மம், எங்கும் நிலைந்த பூரணத்தினை உணர்தல், சப்தத்தின் தத்துவம், சுக்தியின் ஆற்றல் அனுவின் தன்மையைக் காட்டும் தத்துவம், நிலையில்லாதவற்றை நிலையானவையாக நினைத்தலும் அவ்வாறே நிலையானவற்றை நிலையில்லாதவையாக நினைத்தலாம் ஏற்படும் மாயைத்தோற்றம் பற்றிய புத்தகின் அடிப்படைஞானம், இப்போது போப்பாண்டவரின் சுவர்க்கம், சாத்தான், நரகம் பற்றிய உண்மை நிலைப்பற்றிய விளக்கங்கள் போன்ற காலாதிதமான உண்மைகளை முன்னெடுத்துச் செல்ல முடியாதிருத்தல் மனவருத்தத்துக்குரியது.

போப்பாண்டவர் விஜயம் செய்த இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில், உண்மையில் இந்துசமயம் என்ற சமயமே அங்கு இருக்கவில்லை. இந்துப்பள்ளத்தாக்கின் இந்தப்பக்கத்தில் இருந்த மக்கள் எல்லோரையும் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாக அது பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவ்வளவேதான் இந்த அர்த்தத்தின் அடிப்படையில் இந்தியா எல்லாவற்றுக்கும் இடந்தரும் ஒரு நாடாகவே

இருந்து வந்துள்ளது. அது பல மதங்கள் செழிப்புற் றோங்கும் மிகப்பழைய - ஆகப்பழைய - வரலாற்றைக் கொண்ட நாடு. குறிப்பாக கேரளத்தில் முன்பு அமைதி யாக எழுந்த சிரிய கிறீஸ்தவ மக்கட்பரம்பலையும், அங்கு எவ்வாறு முன்பிருந்த ஒர் இந்துமன்னன் தனது அரண்மனையில் இருந்த ஒரு பிரதானியை தூரதேசத் திலிருந்து தனியே வந்த கிறீஸ்தவ பாதிரியாருடன் அனுப்பி அதன் மூலம் அவர் தன்னுடைய சமயக் கொள்கையைச் செவ்வனே பரப்ப ஆவன் செய்தான் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஏனெனில் ‘‘ஏகம்சத் திப்ரா பகுதாவதந்தி’’ - உண்மை ஒன்று ஞானிகள் அதனைப் பல பெயரிட்டு அழைக்கிறார்கள் அல்லவா?

போப்பாண்டவ ரொருவருக்கு, உண்மைப்பணி வுடன் வந்து, உண்மைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டு, ‘செம்மைநெறி’ என்ற போர்வையில் மறைக்கப்பட்டுள்ள மதமாற்ற வெற்றிகளையும் நோக்கங்களையும், விடுத்து, 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்த காலாதிதமான கிறீஸ்துநாதரின் உலகத்தையும் கிறீஸ்தவத்தின் அடிப்படைத் தத்துவத்தையும் அவரால் முடியுமானால் தருவதற்கு இன்னும் காலம் கனியவில்லைப் போலும்.

அப்படிச் செய்யின் நிச்சயமாக ஏனைய மதங்கள் எல்லாவற்றோடும் அவற்றின் பழக்கவழக்கங்கள், கிரியை முறைகள், சூலோகங்கள், அறியாமைகளோடு - நாம் உண்மையில் ஒரு பெரிய புத்தாயிரமானாடு இறைபணி யினை ஆசியாவில் மட்டுமல்ல உலகெங்கும் பெறக் கூடியதாக இருக்கும்.

உங்கள் அபிமான இந்துசாதனத்தின் கடந்தமாத இதழில் ‘‘Thus spake the Pope’’ என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் சி. சூரியகுமாரன் அவர்கள் ‘‘சண்டே ஓப்சேவர்’’ பத்திரிகையின் 21-11-1999 ஆம் திகதிய பதிப்பில் எழுதிய ஆங்கிலக் கட்டுரையை மறுபிரசரஞ் செய்திருந்தோம். அதனை வாசித்த வாசகர்கள் பலரும் அக்கட்டுரையின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பை வெளியிடுமாறு வேண்டிக் கடிதங்கள் வரைந்தனர். அவர்கள் அன்பு வேண்டுகோளை ஏற்று அக்கட்டுரையின் தமிழாக்கத்தை மேலே தந்துள்ளோம்.

— ஆசிரியர்

வாசகர் கவனத்திற்கு

இந்துசாதனம் — Hindu Organ பத்திரிகையைத் தவறாது பெற்றுக் கொள்ள விரும்பும் வாசக நேயர்களைச் சந்தாதாரராகச் சேர்ந்து கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறோம்.

உள்ளுர் வருட சந்தா (தபாற் செலவுடன்) 125/- ரூபா

125/- ரூபாவுக்கான காசோலை அல்லது காசக்கட்டளையுடன் உங்கள் முகவரியை பத்திரிகாபிபர், இந்துசாதனம், 450, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் என்ற முகவரிக்கு அனுப்பி வைக்கவும். காசோலைகள் சைவபரிபாலனங்கை, யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயருக்கு எழுதப்பட வேண்டும்.

பணத்தை நேரடியாகச் செலுத்த விரும்புவோர் 125, அரசடி வீதி, யாழ்ப்பாணம் என்ற முகவரியில் தொடர்பு கொள்ளவும்.

வருடத்தில் எந்த மாதத்திலும் சந்தாதாரராகச் சேரலாம். சந்தா மாதங்களுக்கு பத்திரிகை தபாலில் அனுப்பிவைக்கப்படும்.

THE UNITY OF RELIGIONS

HIS HOLINESS

Sri Chandrasekarendra Saraswathi Paramacharya Swamigal

(Rendered into English from the original Tamil compilation
by Ra. Ganapati entitled "DEIVATTIN KURAL")

All religions are meant for worship of God. All faiths hold that God is one. God, who is only one, will accept devotion in whichever way it is offered. Hence there is no need for one to leave the religion in which he is born, and go to any other religion for solace.

The temple, the church, the mosque and the vihara may differ in structure. The deity or the symbol inside may also be different. The rituals may also differ. But the Supreme Being who bestows grace is the same. Different religions have arisen depending on the culture of each country and its people. All these religions show the way to reach Godhead through worship according to their imagination. Hence no one need get converted to another religion from his own faith. Those who leave their own religion for another, not only denigrate their own religion, but also the one to which they get converted. They also denigrate God. You may think that they go to another religion because they find some drawback in their own religion and wonder why I say that they denigrate the religion to which they get converted. I will explain. They seek another religion because they do not regard God as common to all, thus denigrating Him. Thinking that the grace of the God of his own religion is not good enough, they go to another religion. Do they at least accept that the God of the new religion is common to all? If they do, there is no need for conversion. The need for conversion from one religion to another, arose because the converts did not believe that the God in the new religion would bestow grace upon them even if they continue to remain in their own religion. That is, they have limited the power of God of the new religion. By getting converted, they think that the new religion will give them more grace.

The great difference between Hinduism and other religions is this. Our religion is the only one that does not say it is the only way to salvation. Our religion does not convert others to it. Because our ancestors had already realised that all religions are the many means for reaching the Para-

matma. Every Hindu should be proud of this broad minded concept. The Veda says that all saints talk about truth in different ways. Bhagawan says in the Gita, "whoever worships me in whatever form, I enhance my divinity myself and settle him in that particular mode of worship". That is why Hindus never indulge in proselytisation, persecution, crusades and jihad to convert others to our faith. Our long history bears out this fact. There was no forced conversion even when Hindu kingdoms were established in the Far East. Foreigners who were happy to know about our culture voluntarily came forward to embrace our faith. Most often it is said that our religion spread in other countries through trade and not by sword.

To convert a man to a new religion there should be a ritual for that purpose. The religions which practice conversion have some kind of baptism. Hinduism which has more ritual than any other religion, does not have a ritual for converting others to it. This is evidence to the fact that we do not favour conversion.

As soon as passengers disembark from trains, taxi drivers surround them. One can reach his destination by traveling by any one of the vehicles. It is no wrong on the part of the vehicle drivers to compete with one another in getting some money. It is for their livelihood. But it is meaningless on the part of various religions to compete with one another professing to lead people to Godhead through conversion.

There is a bridge on a river. There are many spans which are of equal measurement. But to one who is near a span it would seem that it is the biggest span. Others would appear small. Likewise it is because one's own religion appears to be the best of all, one tends to invite others to embrace it. But as all spans are equal in size, there is no need for anyone to forsake the faith in which he is born.

It is not necessary that all religions should have common ideals and rituals. Without attempting to make the religions uniform, one should seek for unity among all. Uniformity is not necessary. There should be unity.